Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Vibeke Mikkelstrup

MINE DAGE ER TALTE

- jeg vil kun tælle de lyse timer

Udgivet af Dansk Sygeplejeråd
Vejle Amtskreds

Vibeke Mikkelstrup

MINE DAGE ER TALTE

- jeg vil kun tælle de lyse timer

Udgivet af Dansk Sygeplejeråd, Vejle Amtskreds

Vibeke Mikkelstrup
Mine dage er talte

Udgivet af Dansk Sygeplejeråd, Vejle Amtskreds

ISBN 87-988004-1-8

Tryk: Jelling Bogtrykkeri A-S

Elevnål.

Dansk Sygepleje
Raads nål.

18½ år.

Sygeplejeelev.

Sygeplejeelev.

Den 27.2. 1962
Afslutningshøjtidelighed

Vordende sygeplejersker!

Den 16. marts 1963 - Bryllupsdagen.

Vore to hjertebørn, Elena og Bettina.

Låsbyhøj.

I arbejdstøjet.

I arbejdstøjet.

Forord

Vores mor, Vibeke Mikkelstrup, døde tirsdag den 21. september 1999 af cancer, 59 år gammel. Hun og vores far var begyndt at planlægge deres otium, men sådan skulle det ikke blive. Efter mor fik konstateret cancer, gik der mindre end et år, inden hun døde.

Mor havde altid skrevet dagbog, men i sygdomsperioden blev skrivningen intensiveret. Bogen indeholder afskrift af hendes dagbog samt nogle indledende bemærkninger, som hun nåede at skrive. De handler især om hendes uddannelse til sygeplejerske. Hun holdt meget af sit arbejde, men sygdommen bragte hende i patientens rolle, og i dagbogen beskriver vores mor med både humor og smerte de tanker, som en syg og senere døende gør sig.

Vibeke Mikkelstrup ønskede selv, at hendes dagbog skulle udgives, og når det sker, er det med ønske om, at den kan være en hjælp for blandt andet plejepersonale. Dagbogen efterlader ingen tvivl om, hvad der er vigtigt for den døende, og hvad der er med til at give den døendes sidste tid et indhold.

Mor døde uden bitterhed og med håb, og bogen sluttes derfor meget naturligt med den prædiken, som sognepræst Erling Andersen, Nr. Bjert, holdt ved vores mors bisættelse 24. september 1999.

Som efterskrift finder man den tale, som Elena holdt ved mindesammenkomsten efter højtideligheden i kirken.

Vores far, Aage Mikkelstrup, ser desværre ikke mors dagbog blive udgivet. Han døde pludselig natten til lørdag den 19. februar 2000.

Bettina og Elena

1

Min baggrund - min historie

En hudløs ærlig fortælling om mine drømme - håb og min virkelighed!

I august 1958 bare 18½ år gammel kom jeg på Thy Sygeplejehøjskole i Nordjylland. Jeg skulle på et 4 måneders ophold i det nordjyske. Der var en forventningsfuld glæde i mit indre, iblandet lidt skyhed, generthed og blufærdighed. Jeg havde virkelig set frem til dette højskoleophold.
Vi fik udleveret en masse bøger, sygeplejebøger, »De røde«, 25 stk. i alt. Ja, i dag er de forældede, men jeg tyr alligevel til dem, når der er noget, jeg ikke forstår. Anatomien og fysiologien må jo være den samme, ræsonnerer jeg som så.
Vi havde kombineret sygepleje- og højskolefag. Sang, musik, foredrag, sketches og gymnastik ikke at forglemme. En sund sjæl i et sundt legeme er vel ikke at foragte.
Det var svært for mig at blive sygeplejeelev. Efter højskoleopholdet skulle vi op til en prøve inden jul. Jeg bestod lige - regning og kemi havde aldrig været min stærke side, så jeg var lidt langt nede. Derefter var der 2 måneders teori i sygeplejelokalerne på Randers Centralsygehus. Det var med forskellige undervisere, læger, sygeplejersker og psykologer. Desuden skulle vi i praktik på afdelingerne.
Dengang var det sådan, at vi var underkastet den »nye« sygeplejeordning. Vi skulle have noget mere teori koblet på vores viden, end de »gamle« sygeplejeelever havde fået. Vi skulle målrettes noget mere, have nogle flere specialer på 3 år, end de andre. Kort sagt, det hele blev noget mere sammenpresset. De »gamle« havde 3 års elevtid, hvor vi, de nye, også havde 3 år, men skulle supplere med 4 måneders psykiatri. Når de andre var færdige, kunne de så supplere med 1/2 år på Sct. Hans hospital.
Min uddannelse forløb på følgende måde:
13 uger på en medicinsk kvindeafdeling.
13 uger på en kirurgisk mandsafdeling.
26 uger på en blandet medicinsk + kirurgisk afdeling.
9 uger på en operationsafdeling.
18 uger på en børneafdeling.

16 uger på en psykiatrisk afdeling, Sct. Hans Hospital.
8 uger på en fødeafdeling.
8 uger på en tuberkuloseafdeling.
8 uger på en modtagelsesafdeling og skadestue.
13 uger på en øre-næse-halsafdeling.

Jeg vil gå meget let hen over min elevtid, som mest bestod af arbejde, kæft, trit og retning og selvfølgelig så meget andet, som er helt ubeskriveligt. Hvem glemmer denne tid?
Jeg hørte til på Centralsygehuset i Randers, og det bevidner min sygeplejeelevnål om. Den forestiller næsen af Djursland. Den store firkant er Randers. Randers Amts Sygeplejeskole, de andre små røde prikker varierende i størrelse er de små oplandssygehuse: Hobro, Grenå, Ørsted, Ebeltoft.
Jeg kom 10 måneder til Ebeltoft og havde det helt fint. Det var sommer, sol og så meget andet. Man blev voksen og følsom, måtte indordne sig. Fik et fint kammeratskabssammenhold med de lokale gamle 3 års elever, som var tilsluttet stedet. Men helt let var det ikke!
Det krævede noget tolerance. Vi var jo de »fine«, de »lærde«, der kom fra en større by, og pludselig skulle vi også have lidt albuerum.

Tirsdag den 27.2. 1962 kl. 15.45 havde vi afslutningshøjtidelighed i festsalen. Tre års kamp, blod, sved og tårer var forbi. Nu skulle et andet liv begynde, troede vi på daværende tidspunkt. Enhver ved jo, at nu begynder det hele: Ansvaret, samarbejdet, fleksibiliteten, så meget andet, som er forbundet med denne gerning.

Programmet var følgende:
Musik af Mozart.
Fællessang. Den danske sang er en ung blond pige.
Tale ved borgmester Thingholm.
Musik af Schumann.
Tale ved overlæge Jens Larsen, Ørsted.
Fællessang. Lykkelig - drømmedøsen.
Tale ved skoleforstanderinde frk. Inger Thelle.
Sygeplejerskeløftet.
Eksamensbeviser overrækkes.
Musik af J. Brahms.
Tale. En repræsentant fra eksamensholdet - Anne Grethe.

Fællessang. På det jævne, på det jævne
Medvirkende: Medlemmer af Randers byorkester.

Jeg modtog mine eksamenspapirer, autorisation fra sundhedsstyrelsen med laksegl og underskrifter og det hele. Det var en stor dag! Jeg fik krampe i mine tæer af ene anspændelse. Min mor og far deltog, som de stolte forældre, og jeg fik blomster og gaver. Jeg fik et dejligt teaktræsbræt smukt udført, det var et Nissen bræt, Langå. Det var til at arrangere osteanretninger på og var meget populært i de år. Af min forlovede og nuværende ægtemand fik jeg en lille kongelig fugl, som jeg værner meget nænsomt om.
Aflagde mit løfte (Florence Nightingale).
"Jeg forpligter mig for Gud og denne forsamling til at leve mit liv i renhed og at udøve min gerning i troskab. Jeg vil gøre alt, hvad der står i min magt for at opretholde og højne min stands mål.
Jeg vil bevare hemmeligheder, alle personlige forhold og familieaffærer, der under udøvelsen af mit kald kommer til min kundskab.
Med troskab vil jeg bestræbe mig for at hjælpe lægen i hans arbejde og vie mig til deres velfærd, der er givet ind under min omsorg."
Alt dette har altid betydet rigtig meget for mig, og vi fik også at vide dengang, at sundhedspersonale *aldrig* måtte *strejke*. Det sidder meget dybt i mit sind. Så jeg har heller aldrig benyttet mig af denne fremgangsmåde. Nye skikke, nye tider, jeg kan vist ikke følge med mere.

Min sygeplejenål med det røde firkløver 28681, lige mit nr., skal afleveres til Dansk Sygeplejeråd når jeg dør. (Den er lagt frem i chatollet).
Som min mand siger: "Det er helt utroligt med dig. Dine nøgler, kam og saks leder du altid efter, men din sygeplejenål ved du præcis hvor er, og den kan du altid finde!"
Det var fordi, det var sådan en kamp for mig at få den! Jeg er jo bare sådan et almindeligt gennemsnitsmenneske. Hverken smuk, klog, begavet eller særlig attraktiv - mere.

DAMEN MED LAMPEN

Natten har lagt en dyne af mørke og stilhed over Barrack Hospital i Skutari.
Sårede soldater prøver at finde hvile under de kummerlige forhold. Stilheden afbrydes af og til af stønnende og lidende soldater, der mest af alt har lyst til at forlade denne verden.
Men et lys i mørket holder deres sjæl fast til kroppen.
Et lys, der for dem er et symbol på håb og medmenneskelighed, som står i så dyb kontrast til omgivelserne, hvor våben og ildkraft er det eneste sprog, der kendes.
Lyset i natten brændes fast i hjertet på de ensomme sjæle, der sender tanker hjem til deres kære langt fra deres fængslende senge.
For dem giver *Florence Nightingale*, som i mørket går rundt med sin lampe, fornyet energi til at modstå det mareridt, de befinder sig i.
En såret engelsk soldat fra Krimkrigen (1853–55) skriver:
"Hvilken beroligelse det var, bare det at se hende (Florence Nightingale, red.) gå forbi.
Hun talte til én og nikkede og smilede til mange, men kunne ikke nå alle. Vi lå der i hundredvis, men vi kunne kysse hendes skygge, når den faldt hen over os og tilfreds lægge hovederne på puden igen."

Krimkrigen

Florence Nightingale blev involveret i Krimkrigen i 1854.
Krigen brød ud mellem Tyrkiet og Rusland, fordi Rusland ønskede adgang til Sortehavet, og Tyrkiets allierede, England og Frankrig, kom landet til hjælp.

Aldrvisto

Dette billede af Florence Nightingale er, på opfordring fra Dronning Victoria, taget efter hendes hjemkomst fra Krim i 1856.

Florence Nightingale gjorde det til en vane hver aften under Krimkrigen at gå en runde hos de sårede soldater for at se, om alt var i orden. Hun gik med en lampe fra seng til seng og spredte ro med sin blide og venlige måde at være på, og det var på disse natlige runder, at legenden om »Damen med lampen« opstod.

Krigskorrespondenter havde, takket være telegrafen, mulighed for at sende iagttagelser hurtigt og ucensureret tilbage til England.
De gruopvækkende beretninger om det engelske sanitetsvæsens sammenbrud vakte harme i England, og da der samtidig var beskrivelser af det bedre franske sanitetsvæsen og dets sygeplejersker "De Barmhjertige Søstre," forårsagede det, at der måtte handles.
Florence Nightingale havde derfor besluttet sig for at tage til Skutari med en lille gruppe sygeplejersker, og det blev officielt, da den engelske krigsminister, *Sidney Herbert*, senere tog kontakt til hende.

Florence Nightingale

"Jeg kender kun én person i England, som vil kunne organisere og overvåge en sådan plan.... Jeg kan ikke skjule, at det vil afhænge af Deres beslutning, om planen skal lykkes eller ej," lød meddelelsen fra ministeren til Florence Nightingale.
Den nævnte plan gik ud på at sende en gruppe af sygeplejersker under hendes ansvar til Skutari, hvor hun skulle lede hærens sygepleje.
Florence Nightingale var af en velhavende familie, og trods familiens bekymringer havde hun viet sit liv til sygeplejen.
Hun skrev i et privat notat i en alder af 54 år, at "siden jeg var 24 år (i 1844, red.) var der aldrig tvivl i mine planer eller ideer om, hvad Guds arbejde var for mig," og det var at arbejde for forbedring af sygeplejen.
I løbet af få dage skulle forsy-

En meget interessant artikel fra mit fagblad.

ninger fremskaffes, rejsen tilrettelægges og – vigtigst og vanskeligst af alt – et hold sygeplejersker udvælges.
Et broget hold på 38 sygeplejersker blev samlet, og de rejste til Tyrkiet og ankom dertil den 4. november 1854.

Mødet med Skutari

Gruppen blev høfligt modtaget, men det blev hurtigt klart for Florence Nightingale, at en af hendes største udfordringer var kampen mod bureaukrati og voldsom modvilje blandt læger, officerer og mændene fra forsyningstjenesten.
Beretningerne om forholdene på hospitalerne var ikke overdrevet, snarere tværtimod.
I næsten endeløse korridorer lå soldaterne på gulvet i tætte rækker i deres blodige uniformer, snavsede og befængt med utøj.
Florence Nightingale gik hurtigt i gang med at forbedre disse forhold. Hun oprettede diætkøkkener og vaskerier, skaffede senge, rent tøj og andre forsyninger samt sørgede for, at renligheden på hospitalet blev væsentligt bedre.
Hun styrede sine sygeplejersker med hård hånd og vedblev med at lægge kræfter i samarbejdet med lægerne trods deres uvilje.
I kraft af sin stædighed, sine kontakter i det engelske parlament og bemyndigelse som regeringens udsending, tilkæmpede hun sig mere og mere indflydelse, og respekten for hende og sygeplejerskernes arbejde steg efterhånden.
Selv blandt dem, der tidligere havde modarbejdet hende.
Resultaterne talte tydeligt for sig selv.
Den bedre sygepleje, bedre kost og bedre sanitære forhold resulterede i et fald i dødeligheden blandt de sårede fra 42 procent til 22 procent og fra 60 procent til 2,2 procent blandt de epidemisk syge.
Denne præstation vakte genlyd i hele England, og selv Dronning Victoria fulgte deres arbejde.

DANSK SYGEPLEJERÅDS 100 ÅRS JUBILÆUMSLOGO

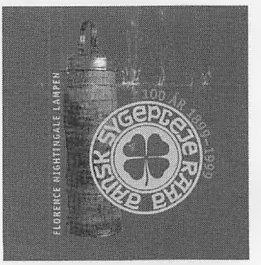

Dette logo er Dansk Sygeplejeråds jubilæumslogo, som vil blive brugt under organisationens 100 års jubilæum i 1999.
Det er designet på grundlag af den lampe, Florence Nightingale brugte på sine rundgange under Krimkrigen og deraf fik navnet »Damen med lampen«.
Florence Nightingale-lampen er en harmonikatype, der er lavet af messing og voksbehandlet linned, og lyskilden er et stearin- eller tællelys, som sidder i en metalholder i bunden.
Den er cirka 30 centimeter høj, når den er fuldt udtrukket, og lampen bæres i et håndtag i toppen.
Dansk Sygeplejeråd er i besiddelse af en sådan lampe, og den er en gave fra en dansk sygeplejerske, som var bosat i Iran.
Sigrid Mejer Jensen havde i 1962 læst en artikel om lampen i *Tidsskrift for Sygeplejersker* og fandt den hos en gammel kobbersmed.
Denne type lampe blev på det tidspunkt stadig brugt enkelte steder af nomader.
Logoet er designet af *Lise-Lotte Holmbäck* og indikerer historie og fremadrettethed.
Dansk Sygeplejeråd har hentet inspiration fra Florence Nightingales ideer, og Dansk Sygeplejeråds tidligere og markante formand *Henny Tscherning* havde Florence Nightingale som et forbillede.
Læs om Henny Tscherning i Esther Petersens nye bog, »Sygeplejesagens pioner«, der udkommer i julen 1998 i anledning af Dansk Sygeplejeråds 100 års jubilæum.
Florence Nightingale havde visioner. Dansk Sygeplejeråd har visioner.

Damen med lampen

Hos de syge og sårede havde Florence Nightingale og hendes sygeplejersker været velkomne lige fra starten.
Når de sårede soldater blev modtaget med kærlig hånd, rene senge og varm mad, "følte vi, at vi var kommet i himlen."
Hun blev genstand for beundring, ja nærmest tilbedelse.
Florence Nightingale gjorde det til en vane hver aften at gå en runde for at se, om alt var i orden.
Hun gik med en lampe fra seng til seng for at hjælpe de sårede og indsamle informationer.
Hun spredte ro med sin blide og venlige måde at være på, og det var på disse natlige runder, at legenden om »Damen med lampen« opstod.

Den moderne sygepleje

I marts 1855 blev en fredstraktat mellem de krigende parter underskrevet, og i juli forlod den sidste patient kasernehospitalet, og Florence Nightingales mission i Skutari var endt.
Hendes kamp fortsatte, da hun kom hjem til England.
Hun kæmpede for forbedringer og reformering af hele den militære sanitetstjeneste og opnåede også på dette punkt store gennembrud.
I løbet af få år blev »heltinden fra Krim« til en konsulent af verdensformat.
Embedsmænd og private personer fra ind- og udland søgte hendes råd. Planer om hospitalsbyggeri strømmede ind med anmodninger om hendes vurderinger, og hun deltog i reformeringen af det engelske sundhedssystem.
Florence Nightingale mente, at sygepleje ikke alene kunne bygge på godhed, medlidenhed og tålmodighed, men at det krævede kundskaber og faglig dygtighed.
Det var hendes ideer og indflydelse, som var drivkraften til oprettelsen af den første sygeplejeskole »The Nightingale School for Nurses« på St. Thomas Hospital i London.
Dette skridt er betragtet som begyndelsen til den moderne sygepleje.
Florence Nightingale er derigennem blevet alment kendt som den, der etablerede principperne for sygeplejeuddannelsen, og hendes betydning for sygeplejen er indiskutabel.
»Damen med lampen« tændte ikke kun et lys i de sårede soldaters hjerter i Skutari.
Hun tændte samtidig et lys for sygeplejen, og dette lys brænder stadigvæk... □

Nøgleord: Florence Nightingale, Krimkrigen, sygepleje.

Jeg havde altid drømt om at blive hjemmegående husmor, når vi engang fik børn. Men dengang var det sådan, at ens forældre syntes, man først skulle have en uddannelse. (De havde jo ikke selv været så heldige). Så det var deres ambitioner, vi opfyldte. Jeg kan nikke genkendende til dette gamle tema, som også følger vores børn - næste generation. En rød tråd igennem hele deres opvækst og opdragelse.
Min far sagde, at jeg skulle have noget at falde tilbage på, og en god solid, praktisk uddannelse var ikke at kimse af. Den kunne jeg altid få brug for!
Dengang var det sådan, at "fruerne" gik hjemme og var nærværende! Så det var uddannelse først, derefter ægteskab og børn. Var det rigtig godt blev det til villa, volvo og vovse. Det var det i mit tilfælde. Jeg har følt mig meget privilegeret ved at gå herhjemme og agere husmoder.
Vores børn var flove, især den store pige. Hun begyndte i skolen, og de andres mødre gik på arbejde. Jeg gik jo bare herhjemme og havde det rigtig skønt. Jeg tror nok, hun også gerne ville være lidt stolt af sin moder. Hun var 9 år og den lille 5. Dengang forstod de nok ikke, at jeg altid var der, når der var brug for mig. Ingen børnehave og vuggestue, ingen fritidshjem. Vi havde prioriteret vores liv anderledes, men der var måske også råd til det på en måde. Tiden var en anden, knap så stresset og hektisk som i dag. Jeg beundrer meget de unge mødre, som når det hele med job, børn, mand og skiftende vagter. Det må være et puslespil at få det til at gå op.
Jeg følte, at jeg havde et meget rigt og godt liv, og jeg elskede min tilværelse med gode "familie-øjeblikke", som fulgte med.
I flere år havde jeg mareridt, hvor jeg vågnede om natten og ikke troede, at jeg havde fået den sygeplejeuddannelse. Den stod for mig som noget af det største og bedste at have i håndbagagen til senere brug.
Min mor og forlovede bakkede mig vældig op i de 3 år, jeg var sygeplejeelev, og havde det ikke været for dem, de to kære mennesker, var jeg sprunget fra!
Der var en stemme inde i mig, som var lidt utilfreds, eftersom børnene voksede op!
En af mine veninder i L.C. prikkede lidt til min samvittighed ved at sige, at hun skulle rejse fra sådan et godt luksusjob på Ortopædisk Ambulatorium i Kolding. Ja, det var før, det nye sygehus blev bygget. Jeg skulle kun arbejde ca. 11 timer ugentlig, fri hver lørdag, søndag, jul, påske og pinse. Om jeg ikke kunne tænke mig dette? Så kunne jeg jo snildt passe alt derhjemme også. Manden blev ikke forsømt, ej heller børnene. Jeg fik en aftale med afdelingssygeplejersken. Da havde jeg ikke arbejdet i ca. 6 år. Håbede inderst inde, at hun ikke kunne bruge mig. Jeg var blevet bange for udfor-

dringer, følte ikke, at jeg slog til, og så var jeg rystende nervøs tillige med. Men jeg blev antaget og var der i 4 år. Min selvtillid blev genopbygget!
I 11 år arbejdede jeg som sygeplejerske på Låsbyhøj Plejehjem, og jeg skal love for, at der er sket en vældig udvikling på dette område. Ældresektoren har været inde i en rivende udvikling, som i alt andet, hvor tiden bare er fløjet afsted.
Jeg glemmer aldrig, hvordan jeg blev modtaget af forstander Jacob Larsen. Jeg havde arbejdet i intervaller, og nu var jeg klar til at kridte banen op på ny.
Anede ikke, at den store hvide majestætiske villa dér på toppen af Nørregade var et plejehjem for ældre mennesker. Havde kun beskæftiget mig med sygehuse og afdelinger indtil da.
Nå, men jeg skulle ud og søge job, og jeg tænkte, at nu var jeg så gammel, at det kunne være sjovt at passe ældre mennesker. Jeg tror, jeg var et sted i fyrrerne. Jeg måtte kunne give dem noget af mit humør, mit overskud, mine kræfter og min glæde ved livet. Sund og rask var jeg jo også, og jeg har næsten ingen sygedage haft i alle årene.
Først bankede jeg på døren, og der sad en lille venlig mand med sin hvide puddel. Han havde en kaffekop foran sig og en rigtig sød og smilende kontordame ved sin side. Kontoret var noget gammelt og ramponeret, faldefærdigt bras, ikke strømlinet med arkitekttegnede møbler, computere, fax som i dag. Men der var hygge og hjertevarme og dejlige smil til mig. Pudlen lå og sov i sin "stol" og var ikke meget for at rejse sig, nu jeg blev budt på en kop kaffe.
Jeg fortalte om mit ærinde, kunne tænke mig jobmuligheder - ikke nu, men om ca. 3 mdr.'s tid. Der var jo ingenting, der hastede, og jeg synes, det kunne være meget passende. Forstanderen sagde, at de altid havde brug for uddannede sygeplejersker, da de havde mange ufaglærte husmødre.
Jeg blev fulgt op på 1. sal til afdelingssygeplejersken, der var en mand. Han hed Sørensen! Ja, de kunne nok bruge mig sådan til lidt afløsning!
Næste dag blev der ringet efter mig. Jeg var i fuld sving igen.
I mellemtiden var der blevet en sygeplejerskestilling ledig på øjenafdelingen i Kolding, og efter 3 mdr. sprang jeg ombord i den og var der nogle år.
Senere blev øjenafdelingen nedlagt og flyttet til Vejle, men forinden havde jeg været så forudseende at søge et andet job på Røde Kors Plejehjem. Der var jeg 1 år.
Så blev der en 20 timers stilling ledig på Låsbyhøj. En anden sygeplejerske og jeg søgte den og fik den. Hun hos afdelingssygeplejerske Sørensen, og jeg ved Ruth Kjærgård. Hun tog mig under sine vinger, det var jeg meget

glad for. Hun er et af de mennesker, jeg sætter meget højt.
Det varede ikke længe, så var jeg i arbejde igen med nogle helt formidable arbejdstider. Jeg skulle kun arbejde hver 4. lørdag-søndag. Det var en luksus uden lige.
Det havde nemlig altid strandet på disse arbejdstider. Min mand ville gerne have mig derhjemme til lidt opvartning, tror jeg. Nåh, nu skal jeg også være lidt sød. Han er min bedste ven og kammerat og bakker mig altid op her i livet.
Jeg var så på Låsbyhøj Plejecenter i 11 år, og det var jeg meget glad for. Så blev der nogle arbejdsomlægninger, og da sagde jeg stop! Savnede nye udfordringer og tænkte meget på det nye plejecenter Olivenhaven. Om det kunne være noget for mig. Jeg søgte jobbet i december 1996, ikke som sygeplejerske, men som et menneske, der kunne forene det nyttige med det praktiske. Jeg blev kaldt til samtale efter at have skrevet en ansøgning, og jeg var meget glad og lykkelig, fordi jeg havde fået chancen. Trods alt et jobskifte i en moden alder.
Nu måtte jeg da være glad, syntes min familie. Tænk at arbejde i sådanne smukke omgivelser. Et helt hus til 6 beboer. Det hele var bare nyt, nyt og smukt. Fine, pragtfulde omgivelser. Mange af beboerne kendte jeg fra min tid på Låsbyhøj. De var "sluset" ud til Olivenhaven, da Låsbyhøj havde forandret status og var blevet til et aflastningsophold eller center, om man vil. Her skulle vi fungere som en familie på 6 i hvert hus. Selve huset, tror jeg, er på ca. 350 m^2 med opholdsstue, køkken, bryggers og badeværelse, store gangarealer + 6 lejligheder à ca. 40 m^2.
Vi skulle pleje og passe disse beboere, ordne deres personlige hygiejne, vaske deres tøj, gøre rent i deres lejligheder, lave mad og forrette indkøb. Kort sagt, det en almindelig husmoder også gør derhjemme. Der var rigeligt at se til. Vi skulle selvfølgelig også hygge os sammen, spille kort, læse aviser, inspirere dem, sørge for at de deltog i de forskellige aktiviteter og arrangementer i dagcentret. Foruden gå ture med dem, feste o.s.v.
Ingen feed back.
Jeg synes, det var et spændende arbejdsområde, selvom der var rigeligt at gøre, og ingen der stod og pustede én i nakken. Der var ikke nogen, der blandede sig i vores arbejde.
Man var nok sin egen hårde læremester. For alt skulle jo være i orden, intet måtte forsømmes, og det blev det heller ikke. En husmoder - en dygtig én - har vel orden i sit hus og husholdning, og jeg tror, vi alle havde en stolthed og satte en ære i det. Men noget "isoleret" blev vi, og det håber jeg ikke, at I tager mig ilde op. Det kneb med det sociale samvær. Især lørdag -

søndag. Da er vi for lidt folk. Eller fordelingen er ikke i orden? Det går slag i slag. Jeg kan i hvert fald ikke få tid til at hygge mig, gå ture, og alt det jeg i min naivitet troede skulle praktiseres på dette område. Ja, jeg tænker nok lidt romantisk. På de gode gamle dage!
Nu tror jeg nok, at det er blevet bedre efter min 1. sygdomsperiode, måske endnu bedre ved 2. sygdomsperiode?
Vi skal jo lære, så længe vi lever!
Jeg kan godt savne Låsbyhøjs afdelings gang. Der var altid en eller anden, der kunne give en hjælpende hånd. Der var især Irene Baumann og Ella Kjærsgård, et par gæve piger. De står for mig som de mest solide mennesker, jeg har mødt. Vi har leet sammen. Ja, vi har næsten også grædt, når alvoren kom op i én. Irenes yndlingssang var den her: Dit sind flyver altid så viden omkring!
Her på Olivenhaven skal vi slå på "tråden", og det har jeg det meget svært med. Så ordner jeg hellere det hele selv. Derved bliver jeg indvendig stresset og synes, at nu kan personalet da også se, hvad det er, hun tænker – den gamle havgasse.
Det kan de selvfølgelig ikke, og jeg har svært ved at orientere dem om, hvad jeg føler og tænker, og hvad jeg organiserer inde i mit hoved.
Heldigvis har jeg Susanne, hun vil altid være en af "mine" piger fra Låsbyhøjtiden. Vi var i samme "gruppe", og vores kemi passer helt formidabelt sammen. (Tror jeg nok?) I hvert fald fra min side!
En ung 26-årig og en gammel 59-årig. Fin kombination. Vi går bare godt i spænd sammen.
Tak Susanne! Vores rollefordeling er perfekt. Plejen og medicinen, det er mig. Husholdningsregnskabet er dig plus alle de andre ting, vi går og fifler med.
Huset skal jo fungere, og det gør det også ved fælles hjælp og støtte.
Vi må løfte i flok – Jyden han er stærk og sej og mere i den dur.

Glæden der forsvandt

(Hvor blev den af?)

Torsdag den 8. oktober 1998
Hele personalet var forsamlet på Olivenhaven til information og orientering i Dagcentret. Det var vel nærmest et personalemøde, jeg husker det ikke så tydeligt. Jeg småfrøs lidt derovre og beholdt min jakke på. Sådan set ikke noget nyt i det, da jeg er noget kuldskær og altid er varmt klædt på med uldent undertøj, strømpebukser o.s.v.
Jeg skulle derefter ud og handle, da vi havde inviteret familie fra nær og fjern samt venner til en lille oktoberfest. I alt 15 mennesker til kold buffet lørdag den 10. oktober kl. 13.00 med overnatning til næste dag.
Vores datter kom hjem fra København fredag aften, og jeg havde selvfølgelig travlt med diverse ting, borddækning, blomsterarrangementer, tilberedning af lækker mad o.s.v.
Hun synes, jeg så noget bleg og udbrændt ud, men jeg var bare fortravlet, sagde jeg. Der havde været meget på arbejde, og hvad man ellers siger.
Når jeg tænker tilbage, kan jeg godt se i dag, at det måske startede så småt i september måned, men med meget svage symptomer.
Det kneb mig at få ordene frem. Jeg tænkte hurtigere, end jeg kunne formulere dem. Lidt svimmelhed var der også. Styringsbesvær ligeså, men det var der ikke hele tiden.
Jeg havde et lille intermezzo med Susanne om noget så banalt som telefonbestilling. Jeg skulle også ringe til neurologisk afdeling i Vejle om én af vores beboere. Jeg kunne ikke - kunne ikke tænke. Det hele kørte i ring oppe i mit hoved, og jeg blev meget deprimeret over denne tilstand. "Slog jeg virkelig ikke til?", tænkte jeg - "gamle Vibbe".
Noget, der også undrede mig, var, at personalet snakkede støjende, følte jeg. Musik var ikke til at udholde! Jeg ville gerne have ro og fred inde i mit hoved. En elev spurgte mig i øst, og jeg svarede helt hen i vest. Kunne ikke huske, hvad hun hed og mere i den skure.
Susanne kunne godt se, at jeg stod og hang op ad den telefon, og hun sagde til mig: "Så sygemeld dig da, når du har det sådan."
Men stejl, som jeg er, sagde jeg: "Kan jeg holde til at have en masse gæster i weekenden, må jeg også kunne klare mit arbejde." Ja, jeg var ikke klogere på daværende tidspunkt.

Jeg havde gennem længere tid været så træt, så træt. Så jeg tænkte: "Du må være doven! Invitér hele familien, og du får lidt at rive i". Lidt forberedelse er der jo altid, og jeg er ret god til at arrangere og organisere nogle fester. Desuden elsker jeg, at hele hjemmet stråler. Alt bliver pudset og poleret. Det har altid været min hobby og er ikke til besvær. (Det var vist den lille småborgelige husmoder, der stak sin snude frem)!
Min mand sad altid og holdt øje med mig i TV-stuen. Han i stolen og jeg i to-personers sofaen. Vi har jo vores faste pladser foran "dummeren". Som regel var jeg træt og lå og blundede efter dagens arbejde. Det var han jo så vant til at se (vanens magt). Jeg tænkte kun på ro og fred og talte kun om negative ting. Han må have været godt træt af mig. Jeg skulle jo bruge alle mine kræfter, mit overskud, som ikke var noget overskud. Mine smil og al det positive, jeg havde i mig, det skulle jeg jo mobilisere på mit arbejde. Beboerne skulle jo gerne se et glad, oplagt og tjenstvilligt personale.
Det var meget svært, og jeg ved heller ikke, hvornår depressionen kom snigende. Den var der selvfølgelig heller ikke hele tiden. Jeg var glad for at snakke med de forskellige piger på mit job. Jeg synes, de gav mig noget, jeg kunne bruge. Måske var jeg ikke særlig modtagelig i denne min smågrå periode. Hvad ved jeg! - når jeg ser i bakspejlet. Men jeg har nu aldrig sådan rigtig hadet eller ikke kunnet fordrage andre mennesker. Plejer at være ret lydhør, samarbejdsvillig og fleksibel, mener jeg.
Det var en uge efter, at jeg havde gæstebud! En fest jeg slet ikke nød. Vinen virkede ikke, mit humør var ikke i top. Jeg var så mærkelig fjern, ikke nærværende, som jeg plejede at være. Havde besvær med mit ordforråd og sad som en tilskuer til min egen fest. Jeg sagde endda til min egen moder (en mor jeg elsker så højt. Vi har haft alle stjernestunderne sammen i årenes løb): "Nu er jeg ligeså langsom som dig, og jeg er kun 58 år, og du er 82. Er det ikke mærkeligt, at det udlignes med alderen?"
Til min dejlige broder Lasse havde jeg sagt - lidt forpint: "Tror du, jeg er ved at være dement? Eller hvad er der galt med mig? Normalt er jeg den friske storesøster og lidt hurtig på aftrækkeren. Jeg er den ældste af 4 børn og elsker mine søskende højt, vi har det så sjovt og hyggeligt, når vi er sammen ——."
Ja, det vidste han jo ikke! Hvordan er det at være dement, Vibbe?
Jeg søgte ikke læge, for man er vel nok en hård negl.
Jeg var lidt bange inderst inde, om det nu virkelig var rigtigt, at jeg var ved at være lidt smådement af at passe ældre mennesker gennem så mange år.
Lidt træt var jeg også og glædede mig meget, til jeg skulle på efterløn i år 2000. Men jeg ville ikke give op forinden. The show must go on - jeg hav-

de ikke så lang tid tilbage, 1 ½ år. Pyha.
Jeg tror nok, jeg var kendt i Tangent-klubben for at glæde mig til min efterlønsperiode. Flere sagde til mig, når jeg ikke synes kræfterne slog til: "Du må da kunne holde op noget før - sygemeld dig?" Men det har nu aldrig været mit motto. Jeg ville blive til den bitre ende og nyde min efterlønsperiode, når den tid kom. Min indstilling er og vil altid være, at man tidsnok kan melde sig syg. Hvis dagen skulle komme uforvarende, har man en god samvittighed. Jeg var jo sund og rask og måtte bare tage mig sammen.
En veninde siger til mig: "Du skulle på en fødeafdeling, det er så livsbekræftende fremfor, at du skal passe ældre mennesker, som må være mere opslidende for psyken!"
Når jeg skal være helt hudløs ærlig, gav de mig ikke meget respons igen. I hvert fald ikke med den kategori, vi havde i huset på dette tidspunkt. (Sommeren 98). Ak-ja sådan er det jo, når man ikke har glæden inden i sig, intet at give, hvor sørgeligt!
Jeg synes selvfølgelig ikke, at jeg kunne være mig selv bekendt, men hvad skulle jeg gøre? Jeg forsøgte at argumentere med mig selv. Du har det som blommen i et æg. En dejlig mand, to skønne døtre, hus og have, to biler. Alt hvad hjertet begærer, søde venner og veninder, en dejlig familie. Børn, der er fra hånden og som klarede sig godt og som tilligemed var ret selvstændige. Et godt helbred og kræfter, der nogenlunde slog til! En lille rød bil, som kunne drøne derudad og op på Olivenhaven. Hvad kunne jeg ønske mig mere?
Du er også skide forkælet og forvænt. Jeg gik i rette med mig selv, hånede mig selv og lige meget hjalp det.
Jeg havde 32 timers arbejde om ugen på en rulleplan, og det skulle jeg jo nok kunne klare. Op kl 5.30, håret krøllet, i bad, et hurtig glas yoghurt og så af sted. Ingen små børn og ingen forpligtigelser andet end dem jeg selv lavede. Og dem laver jeg mange af. Jeg vil så gerne have det hele perfekt. Ligesom i reklamerne. Er jo nok ikke den type, der kan lade 5 og 7 være lige. Jeg har det bedst, når alt er forberedt, og intet kommer bag på mig. Pænt og ordentlig og lidt småborgerligt. Sådan er jeg foruden de andre sider i mig.

Mandag den 12. oktober 1998
havde jeg afspadsering, og det var jo dejligt, nu jeg havde haft familiegæster i weekenden med fest og overnatninger. Jeg havde lovet min ældste datter at søge læge. Min egen havde desværre efterårsferie, så jeg måtte

benytte en anden. En jeg kendte lidt fra mit virke som sygeplejerske på Olivenhaven.
Min datter kørte mig derned, da jeg var så utrolig træt. Bare det at hun puslede om mig, kørte bilen, var så behageligt, og jeg slappede fuldstændig af. Jeg kom ind til lægen, og han spurgte mig om forskellige ting. Blodtryk og puls blev målt, og det var OK. Jeg sagde, jeg var lidt svimmel, og han spurgte, om jeg havde hovedpine. "Ikke ret meget", svarede jeg. I hvert tilfælde behøvede jeg ingen piller for det. Han spurgte mig, om jeg faldt, det gjorde jeg heller ikke. Så spurgte han, hvad jeg havde tænkt mig, der skulle ske. Jeg sagde, at jeg var bange for, at mit humør strejkede, at jeg var ved at løbe ind i en depression.
Det sagde jeg med et lille genert smil på læberne halvt undskyldende og lidt flovt til mode. Jeg oplyste, at jeg var meget svimmel, og at jeg ikke rigtig kunne styre mine skridt. Måske var mit ordforråd også mindre, det var jo derfor min datter var med mig derinde. Alt i alt et sygdomsbillede med vage symptomer.
Nå, han skrev tabletten Pemeron op. (Antidepressivt middel, ½ tablet en uge derefter stigende til 1 hel dagligt). Jeg var vældig lettet, nu lysnede det nok for mig, troede jeg da.
Lidt dårlig samvittighed havde jeg nu også. Jeg er ikke den, der søger læge i tide og utide, og jeg vidste godt, at jeg burde have kontrolleret mine struma blodprøver. Men hvad, den ene dag går med den anden, og jeg syntes ikke, det var så vigtigt. Jeg havde det jo godt nok. Det viste sig da også på et senere tidspunkt, at min frygt og min dårlige samvittighed var ubegrundet. Mine tal, mine blodprøver, mine reflekser var bare helt i top. Så jeg havde alligevel ikke fejlbedømt situationen. Mine observationer var i orden. Jeg har en "indbygget" stemme i mit sind. En fornemmelse, en intuition om I vil. Ja, hvad ved jeg.
Mine piger kan jeg altid "føle", om de har det godt eller skidt. Måske en mors fornemmelse. Jeg ved det ikke. Der er mere mellem himmel og jord, end man forstår????
Nåh, det var lige et lille sidespring, men jeg forsøger at være så ærlig og så oprigtig som mulig.

Tirsdag den 13. oktober 1998
ringede jeg op til Olivenhaven og sygemeldte mig. Lotte må have undret sig, for jeg kunne ikke rigtig få sagt, hvad jeg mente. Det føltes, som en druknet, der ikke kunne finde ud af en labyrint. Jeg var ligesom låst fast og

kunne ikke finde de ord, jeg skulle bruge. (Afasi = sprogvanskeligheder).
Men på daværende tidspunkt var jeg også så bange for, om det var et skuespil, jeg spillede. Var jeg så ked af mit arbejde? Så jeg ville pjække? Normalt er jeg jo ikke sådan, jeg er jo et ret kontant og ærligt menneske, men jeg kom sådan i tvivl. Det var faktisk mit private martyrium, mit helvede. Anden gang, jeg blev indlagt og måtte sygemeldes, skulle man tro, jeg havde lært symptomerne at kende, men man bliver ikke klogere, tvivlen er der. Selvfølgelig beroligede begge mine piger mig: "Mor, det er jo symptomer. Du er jo slet ikke sådan en snylter." Men det var meget slemt for mig begge gange.
Det er svært, når ens samvittighed kommer op at køre, uha, og mon jeg allerinderst inde var så utrolig træt af min omgang med ældre mennesker og mit liv som den opofrende engel? Jeg må jo allerede have haft kimen i mig på dette tidspunkt. Jeg ved det ikke.
De næste dage husker jeg ikke særlig godt, jeg var i mit nattøj dagen lang. Jeg var så forbandet træt, træt helt ind i sjælen, så meget initiativ var der ikke i mig i denne periode af mit liv, åh nej.
Begge mine døtres telefoner glødede derovre på Sjællandssiden. Det har de fortalt mig senere.
Den yngste er social- og sundhedsassistent på Intervensions-afsnittet på Bispebjerg. Det er noget med blodpropløsende medicin, og de får folk akut ind på afdelingen med store hjerneblødninger, som de så skal pleje og observere. Folk skal som regel scannes, for at de kan se, hvor lækagen sidder i systemet. Hun gik og spurgte lægerne til råds om forskellige ting. Hun var jo meget bekymret for mig. Gamle mor, der var bosat i Kolding, fattede ikke en dyt af det hele. Jeg var bare så ufattelig træt af alt.
Vores ældste datter blev ved med at ringe og trygle min mand om indlæggelse og scanning. Han kom også trofast ind i stuen og forhørte mig hver gang, om jeg ikke synes, det var en god idé med denne indlæggelse? Men jeg havde jo min frie vilje, og jeg ville aldeles ikke indlægges. Jeg vrissede af ham hver gang og blev rasende. Sikke odds han var oppe imod! Jeg har altid været en stædig krabat i visse situationer.
Jeg blev mere og mere træt i ugens løb. Begge pigerne ringede for at "tjekke" mig. Jeg var så underlig træt af dem og "gad" ikke snakke med dem. Normalt er jeg ellers glad og oppe på dupperne, når de ringer. For hvilken moder vil ikke gerne pladre med sine døtre.
Elena blev ufortrødent ved at ringe, hun var også presset fra lægens side derovre på Sjælland. Lægen var én af hendes venner, som hun havde henvendt sig til, fordi hun ikke kunne forstå, at den læge, vi konsulterede, kun

gav mig noget antidepressivt. Lægen, altså en af hendes venner, havde nemlig sagt til hende: "Sad din mor ikke med et smil om læben og sagde, hun havde en depression. Hvis man har en depression er man meget mere psykisk ude af balance. Man græder og er ulykkelig."
Han synes, der var noget, der ikke stemte i beskrivelsen af mig, han kender mig nemlig! Flot, han kan sidde derovre på Sjælland og sætte en diagnose på mig her i Jylland.
Til sidst tabte Elena tålmodigheden med de 2 "gamle" i Kolding, og hun råbte (hun er ellers sådan en dejlig rolig og behersket pige, min store datter, der er tandlæge) til sin fader, at nu havde han fandeme at få mig på sygehuset til en scanning. For hvis det havde været ham, ville jeg have sat himmel og jord i bevægelse. (Husk på - jeg var ikke mig selv i denne periode. Ja, jeg var nok lidt utilregnelig - tror jeg).
Det sværeste er jo at vurdere sig selv!

Lørdag den 17. oktober 1998
En uge efter familiefesten skete der ellers noget. Endelig indvilligede jeg i, at min mand skulle henvende sig til vagthavende læge. Min mand ringede og satte ham ind i situationen. Han sagde straks, at vi skulle henvende os akut til den vagthavende læge på Kolding ort. ambulatorium.
Jeg blev kaldt ind, og lægen sagde: "Hvad er problemet?" Tja, jeg kiggede hjælpeløst over på min mand. Han var blevet mit forlængede talerør. Jeg kunne næsten ikke tale i sætninger, kun bruge lette ord, som jeg skulle lede længe efter. Men min hjerne var klar nok, jeg forstod alt, hvad der blev sagt, også lægens formuleringer. Hun sagde til mig: "Du skal scannes. Men jeg tror, du har en hjerneblødning, Vibeke." "Men hvad kan jeg så gøre ved det?" fremstammede jeg. "Ja, så må du jo senere til talepædagog. Men allerførst skal du scannes på Kolding Sygehus røntgenafdeling, og det skal være akut."
Nå, jeg måtte så igennem modtagelsen, og det var et helt sidestykke. Vente, vente og atter vente, der skulle optages journal af den vagthavende læge. Lægerne havde utroligt travlt, og den bippede hele tiden, mens han undersøgte mig. Men endelig blev jeg indlagt på medicinsk afdeling, og der blev taget blodprøver i lange baner, og alle viste sig senere at være normale. Mine reflekser blev afprøvet, og de var vist også normale. Men jeg skulle have foretaget en C.T. scanning, aftalte vagthavende læge med bagvagten, som var en overlæge! Mit humør var ikke allerbedst. Jeg synes, at jeg opholdt mig i et dybt sort hul.

Jeg kom ind på en 6 sengs stue. Det var kun ældre mennesker, der valsede rundt i badekåber, nogle småsov lidt, og andre talte om sygdomme. Det var ikke lige min kop the. Jeg synes, at den slags beskæftigede jeg mig nok med i det daglige. Jeg kunne faktisk ikke være mig selv bekendt, så sur var jeg.
Uretfærdigt, skummede jeg. Vi skulle have en hyggelig aften med engelsk bøf og rødvin derhjemme, og så lå jeg bare her. Det var møj uretfærdigt. De stakkels ældre mennesker kunne heldigvis ikke se på mig, hvad jeg tænkte, det var nogle grumme følelser, jeg gjorde mig.
Endelig ud på aftenen, da jeg havde spist aftensmad, var der en plads i den forpulede scanner, og jeg kom så ned i røntgenafdelingen.
Personalet var meget venlige, og de forklarede mig, hvordan jeg skulle forholde mig. Jeg skulle køre lige så stille ind med scanneren, hovedet er fastspændt, så kører den sådan etapevis, hak - hak derind. Senere kommer der en røntgenlæge og sprøjter kontraststof ind i min arm. Det varmer i hele organismen. Men de forklarer, at man ikke skal være bange, jeg skal bare tisse det ud igen senere.
Dejlig blid musik og rosafarvede vægge er der i det rum, hvor scanneren står. Det var lige før, jeg nød det, hvis ikke situationen var så alvorlig. Jeg kunne godt se alvoren i lægens ansigt, da han havde taget billederne og hængte dem op på lystavlen. Men jeg skulle tilbage på afdelingen og afvente, at der kom en overlæge, så skulle jeg nok få besked.
Jeg ventede og ventede, det føltes som timer, men dog har det nok ikke taget mere end 50 minutter.
Med det samme jeg så lægens ansigt, ja, han undersøgte mig forinden, kunne jeg godt se, at der var noget galt, og jeg gættede selv, at det var en hjernetumor, shit. Han sagde, at den var ca. 3 cm stor og sad i hjernehinderne = meninges. Nu ville han ringe til Odense Universitets Hospital, sådan at jeg kunne komme i medicinsk behandling, inden jeg skulle have den fjernet. Medicinsk behandling bestod af 100 mg prednisolon, som jeg skulle have i 3 dage og så aftrappe.
Han var glad for, at jeg tog det så roligt, som jeg gjorde. Det er ikke særlig sjovt for lægerne at skulle komme med sådan en trist meddelelse. Jeg måtte i øvrigt godt tage hjem samme aften, men jeg var stadigvæk i deres regi, min seng stod der jo. Da vi kom hjem, måtte min mand og jeg lige tage et glas vin til at styrke os på. Vi måtte "synke spyttet". Jeg sagde til ham meget, meget grædefærdig: "Satans og Fandens også, at det lige skulle ske for os."
Nu havde vi malet hele huset rosa, fået nye gulvtæpper. Jeg skulle snart på

efterløn, vores økonomi var i orden, og vi skulle sådan set ingen sorger have, og så kom det her snigende. Hele vores planlægning gik i vasken. Min verden gik under. Mit paradis her på jorden var måske uopnåeligt. Hvilke tanker, der flyver igennem ens hoved.
Vi gik ud i køkkenet og stegte os denne her bøf. For vi var enige om, at dette skulle vi to klare i fællesskab. Vi har været gift i 36 år, og det er den helt store passion af et ægteskab.
Bettina ringede hjem ved midnatstid og var helt ude af den. Hun havde ringet på Kolding sygehus og fået diagnosen. Hun er jo selv inden for faget og så langt væk. Min mand beroligede hende og sagde, at nu skulle hun forholde sig helt roligt og ikke tage nogle overilede beslutninger. Vi var to voksne mennesker, og dette skulle vi nok klare sammen. Vi havde jo prøvet lidt af hvert i livets storme gennem årene.

Mandag den 19. oktober 1998
Tablet prednisolon á 100 mg, en ordentlig dosis. Prednisolon er jo et binyrebarkhormon med en masse gode virkninger, når det gælder, samt en masse bivirkninger til følge, når det bliver givet over længere tid.
Jeg fik som sagt tablet prednisolon 3 dage, hele weekenden og mandag morgen med. Sikke en kæmpe forandring, det medførte. Talecentret, som jo sidder i venstre side af hovedet, havde jo været noget involveret. Pludselig var der ingen tryk mere, og jeg blev euforisk, feststemning, jeg talte som et vandfald. Alt foregik med lynets fart, jeg havde det pragtfuldt, humøret var helt i top, og jeg var et helt andet menneske. Utroligt, hvad sådan et præparat af medicin indeholder. Nu har jeg jo prøvet det, og det er som en gang speed. Bange var jeg heller ikke. Jeg havde den største tiltro til, at tumoren var godartet.
Jeg blev utrolig venlig over for de ældre mennesker, der lå på stuen!
Jeg skulle komme hver dag og få min medicin. Jeg kunne selv mærke, at jeg havde det bedst på 62,5 mg, så det blev jeg stående på. Hele ugen ventede jeg på indlæggelse på Odense Universitets Hospital. Jeg fik så besked om at komme derover.
Endelig, endelig oprandt dagen, hvor jeg skulle opereres. Det var den 28. oktober 1998. Denne dag står mejslet ind i min erindring.

Den 27. oktober 1998
Dagen før dagen kørte vi derover på Fyn. Solen skinnede, duggen lå på

træerne, himlen var rød/orange en vidunderlig efterårs formiddag. Jeg var meget rolig og mine hænder rystede ikke (det må have været medicinens gode egenskaber). Normalt er jeg sådan lidt sensibel i en presset situation.
Jeg vidste, jeg havde det hele under kontrol. Tøjet i skabene var vasket og strøget, toilettasken pakket. Morgenkåben vasket og strøget, håret nyvasket. Maden var tænkt ud og havde sin plads i henholdsvis dybfryser og køleskab.
Kort sagt, alt det en husmoder sørger for, når hun skal indlægges. Ja, der skal være system i sagerne. Er det ikke det, vi kvinder forsøger, og vi får det også til at fungere.
Heldigvis havde jeg lært lektionen og var færdig i ordentlig tid. Jeg vil ikke sige, at præcision er min stærke side. Normalt har jeg lidt småtravlt, og kommer altid småløbende til tiden på mit arbejde.
Odense Universitets Hospital er en imponerende bygning, og vi henvendte os i informationen, tog derefter elevatoren op på afdeling UI, som lå på 7. etage. Vi blev pænt modtaget, de havde forrygende travlt. Det var næsten Fredericia banegård om igen. Senge blev jongleret med hid og did. Patienter, der skulle opereres, kom på operationsstuen og blev opereret. UII, som er opvågningsafsnittet, huser alle disse bevidstløse mennesker, og der er en travlhed over alt.
Vi blev anbragt i dagligstuen, og der blev sagt, at en læge skulle komme og skrive journal. Min mand, som havde fulgt mig under hele min sygdomsperiode, var min trofaste følgesvend (to kører bedre end én). Desuden havde han taget fri fra sit arbejde for at støtte og opmuntre mig.
En sød kvindelig hollandsk læge + "et føl", spurgte mig om forskellige ting, og jeg blev grundigt undersøgt. Derefter var der blodprøvetagning, en snak med narkoselægen og senere en snak med operatøren, som forklarede, hvordan det rent teknisk kunne lade sig gøre at fjerne tumoren. Jeg skal ikke gå i detaljer, for det er jeg vist ikke den rette til, men det foregår ved, at operatøren laver et hul i kraniet, lister knoglestykket ud og opererer og fjerner tumoren, sætter knoglestykket på plads igen og suturere denne på. Forinden er jeg så raseret med en ca. 4 cm bred bræmme, et hestesko formet snit, ret stort. Men tænk, at lægen er så betænksom at tænke på, at når man vågner op efter narkosen, er man ulykkelig over sit hårtab, altså hvis der er taget for meget. Jeg kunne snildt rede mit pandehår sådan, at det ikke kunne ses. Og de næste 5 måneder groede det så ud - 1 cm om måneden. Man er jo lidt forfængelig som kvinde, hvornår mon det holder op????
Suturer i huden skulle fjernes 10. dagen hos egen læge, og det er smertefrit

og ikke noget at regne.
Jeg var stadigvæk i prednisolon behandling, og skulle være det et stykke tid endnu.
Jeg følte mig godt tilpas og var lykkelig over, at jeg var inden for murerne. Det føltes som at komme hjem, og intet var fremmed for mig. Hele fremgangsmåden, som et sygehus er opbygget på, er jo ikke en by i Rusland for mig.
Min mand, der som sagt fulgte mig under hele indlæggelsen, var meget bekymret, og han gik ud og købte 30 langstilkede mørkerøde roser til mig, en hel kærlighedserklæring. Han er nemlig ikke en, der skilter med sine følelser. Han er der bare, når jeg har brug for ham. Jeg blev meget glad.
Jeg fik min frokost og middagssøvn, og sagde så good bye til min mand og på gensyn i morgen. Bøger, blade og frugt havde jeg selvfølgelig med og min lille kinesiske dagbog, som jeg også førte notater i, var min tro følgesvend. Jeg mente, at det var god terapi at skrive i den. Jeg havde meget glæde af dagbogsnotaterne, der var også noget at støtte sig til, og jeg var dejlig beskæftiget, når jeg ikke kunne sove om natten. Jeg fik nemlig en enestue, ja d.v.s. en tosengsstue, hvor den anden patient var hjemme på weekend.
Som sagt flere gange var jeg i behandling med Prednisolon, 62,5 mg daglig, og jeg tror derfor, at dette var medvirkende til, at jeg fik det, jeg kaldte for min "åbenbaring". Set her senere i bakspejlet.
De var så søde alle de veluddannede sygeplejersker, og der var mange af dem. Jeg var inde og tale med en ung sygeplejerske på hendes kontor. Hun var vel ca. 30 år. Hun fortalte mig om operationen, og jeg følte, at hun lettede et pres i mit hjerte. Jeg blev forløst, og jeg snøftede og kneb en lille tåre. Det var, følte jeg, trods alt en meget alvorlig ting, jeg skulle igennem, og, hvis jeg skal være lidt højtravende, med livet som indsats. Jeg havde forinden skrevet under på en erklæring om, at de måtte operere mig.

Åbenbaringen - som jeg kalder det
Om eftermiddagen fik vi the og kage, og der stod en hel kurv med frugt ude på gangen til fri afbenyttelse. Der var mange appelsiner, grapefrugt og æbler i den. Vi kunne bare spise løs. Jeg har altid været glad for frugt, så jeg synes jo, det var herligt, og mine ben førte mig ud til dette slaraffenland af en frugtkurv. Men det værste var, jeg blev ved og ved. Jeg åd nærmest som en tøndetærsker, og intet kunne standse mig. Tænk, jeg tog al frugten i hele skålen, lod en appelsin blive tilbage til de andre, og guffede i

mig. Der har nok været ca. 10 stk. frugt i alt. Jeg ved ikke, hvad der gik af mig.
Senere da aftensmaden kom ind på bakken og med mit navn på, kastede jeg mig over det. Man skulle ikke tro, jeg nogensinde havde fået mad før! Jeg følte, at det var en tvangstanke, et tegn fra Gud, at jeg skulle spise al den mad, der var på bakken.
I dag er jeg da godt klar over, at de selvfølgelig havde skrevet ekstra på, så der var nogle valgmuligheder. Men hør lige, hvad jeg konsumerede inden for ca. ½ time. Jeg var nemlig paralyseret af uret og skulle nå at spise inden kl. 18.00.
Aftensmaden bestod af en anselig portion Chili con Carne, grøntsager, jordbærgrød, 1 glas mælk, 1 portion æblekage, grøn salat, 1 stk. flutes og 1 frisk æble. Normalt ville jeg dø i flere afdelinger, hvis jeg skulle spise så meget. Men jeg kiggede hele tiden på uret, og jeg følte, at jeg måtte spise alt dette. Bagefter var det lige som om, der var nogle, der førte mine ben ud på gangen, og nu travede og travede jeg flere kilometer. Uden pauser op og ned af gangen fra den ene afdeling til den anden. De lå nemlig i forlængelse af hinanden afdeling UI og UII, så det var et kæmpe gangareal, og jeg gik stærkere og stærkere.
Nogle andre patienter slog følge med mig, de ville gerne snakke, men de opgav og kunne ikke følge med. I dagligstuen, som var tæt proppet, kiggede de lige så forbavset på den skøre kone "som bare travede og travede afsted". Jeg vidste ikke, hvor længe dette mareridt skulle vare ved. Men kl. 19.00, én time efter jeg havde spist, var mine trængsler forbi. Da havde jeg også travet hurtigere, hurtigere. En sygeplejerske standsede mig og sagde, at jeg skulle hellere sætte mig stille hen i en stol og slappe af. Jeg skulle jo opereres næste dag. Jeg så helt forpint på hende og sagde. "Det her var noget jeg måtte gøre. Jeg havde fået et tegn fra Gud." Jeg tænker, at hun troede, at nu "koksede" det vist lidt for mig - skøre kugle. Men de må jo være vant til lidt af hvert, når de er inden for hjernebranchen.
Tænk da klokken var 19.00, følte jeg sådan en kæmpe defækationstrang, så jeg måtte tage det første det bedste toilet, og der oversked jeg det hele, undskyld mit udtryk. Man kan vist godt sige, at jeg var på skideren. Min afføring, for nu at gå i detaljer, var helt gråfarvet, men stor var min lettelse. Puha.
Senere skulle jeg i bad og vaskes med Ida Scrub (en desinficerende flydende sæbe både til håret og kroppen). Det hele skulle have en tur. Bagefter valsede jeg ind i min hospitalsseng.
Jeg ville ikke have sovetabletten. Jeg havde godt nok ikke sovet i en hel

uge, fordi jeg blev så vågen af prednisolon behandlingen. Men jeg brugte sådan en god teknik og slappede meget af med dybe vejrtrækningsøvelser ud og ind.
Næste morgen fik vi taget temperatur, puls og blodtryk, og jeg blev bedt om at gå i badeværelset og vaske mit hår i Ida Scrub endnu engang samt de andre ædle kropsdele. Håret skal være meget rent, og det er sådan en mærkelig konsistens ens hår får, ikke blødt, men sådan lidt halvstift, det skal også være tørt, inden man bliver kørt på operationsstuen.
Nu var jeg parat. I mellemtiden havde sygeplejersken redt min seng op til operation, og jeg fik hele udstyret på. Skjorte, hospitalssokker og trusser. Der var ikke noget overladt til tilfældighederne. Jeg følte mig som en fisk i vandet, jeg var kommet hjem, dette var et miljø, som jeg var helt fortrolig med. Jeg havde fastet siden kl. 24.00, og operationen var berammet til kl. 9.00 denne hin mindeværdige dag.

28. oktober 1998. Operationsdagen!
Jeg fik mit præmedicin plus prednisolon 62,5 mg og lå og døsede lidt. Så kom der en portør, hun nævnte mit navn og CPR-nummer, og så blev jeg kørt hen ad gangen, ind i en elevator og på operationsstuen, hvor jeg blev modtaget af det sødeste operationspersonale. De kom og hilste på mig alle sammen og fortalte, hvad der skulle ske. Det mest skønne, det nød jeg, var at de pakkede varme lagner omkring mig. Jeg følte, at jeg var himlen nær.
Operatøren, ham der havde de dejligste brune øjne under sin grønne kalot, jeg vil tro, at det var en mand i tresserne, kom også og hilste på. Jeg havde fuld tillid til ham, de er meget dygtige og top professionelle disse neurokirurger, så jeg kunne blot slappe af. De fandt et par gode blodårer, og så faldt jeg i søvn.
Vågnede op fire timer senere, da jeg blev kørt over på opvågningen. Da havde de også bakset med lille mig i fire stive klokketimer, og jeg havde selvfølgelig ikke mærket nogen ting. Jeg var totalt klar i hovedet, da jeg vågnede op. Min mand var grænseløst taknemmelig og glad. Det var jeg nu også selv!
Jeg blev kørt på opvågningen og overladt til sygeplejerskerne, tilsluttet et sug - en sonde, monotorering (en skærm) hvor man kan følge patientens værdier, som hjerterytme, blodtryk, puls o.s.v. Desuden havde jeg væske i armene, og den ene fod samt en blærekatheter for kvinder. De kontrollerede mig hver eneste time hele natten igennem, både med lys i øjnene (for at se om mine pupiller var egale), trykkede mig i begge hænder, og jeg skulle

lave modstand og stemme imod med begge fødder. Alt var i den skønneste orden, en lille gazekalot havde jeg på hovedet. Mine piger synes, at jeg så så kær ud.
Senere kom de nemlig og besøgte mig på intensiv afdeling. Jeg måtte kun have to besøgende af gangen, så jeg lå med et lykkeligt smil om munden med begge mine døtre i hånden. Følte mig som det rigeste menneske i hele verden. Pigerne var "stille glade" og meget, meget lettede, de havde jo været så bekymrede.
Aage gik udenfor på gangen og havde det på samme måde som pigerne. Operationen var ovre, og jeg var, Gud ske tak og lov, fuldstændig mig selv. Jeg fik smertestillende midler i droppet hele natten. Sygeplejerskerne sagde, at nu skulle jeg bare sige til, hvornår jeg trængte til mere smertestillende. Jeg tænkte, at nu kunne jeg jo godt spille Tarzan og "glemme" det. Men det hævnede sig. Lige pludselig var der de forfærdeligste smerter, og jeg fik en afsindig kvalme og skulle kaste op. De havde givet mig primperan og morfin, for jeg vidste jo ikke, hvad jeg kunne tåle. Ved min næste operation fik jeg sofran i stedet for - sofran er et kvalmestillende middel - ret dyrt. Et præparat man også giver til Aids-patienter.
I loftet var der sat den kønneste planche op. Et engelsk havemotiv med en dejlig have med blomster, rækværk og et smukt hvidt hus. Jeg lå hele tiden og kiggede op i loftet. En vældig god idé, fremfor et hvidt kedeligt loft. Jeg følte mig så beriget. Holder selv af hus og haver. Det er faktisk min store hobby. Haven derhjemme er min passion. Desværre har jeg ikke så meget tid til den, som jeg kunne ønske mig.
Der skulle hele tiden være en sygeplejerske derinde på stuen, de var tre i vagt, en til hver patient. Vi lå jo kun med et forhæng imellem, så jeg kunne rigtig ligge og lytte til de andre to patienter. Vi kunne ikke se hinanden, kun høre, hvad der blev sagt, så kunne man jo ligge og tænke sit.
Jeg havde en morsom oplevelse! Folk er jo mere eller mindre lidt fra snøvsen, når de har narkosen i kroppen, og selvfølgelig kommer det også an på, hvad de er opereret for. Min hjerne var jo total klar, så jeg lå og morede mig indvendig over de andre. Der var en gammel mand, der sagde, at det var vel nok en stor pille, han havde slugt. Sygeplejersken sagde, at det var en fejltagelse, det skulle han nu ikke have gjort, da den ikke virkede denne vej. Det viste sig, at det var en suppositorium. Ha Ha.
En anden skulle tisse hele tiden og var temmelig urolig, så de måtte give hende bækken ustandseligt. Hun lå formentlig også med drop. Jeg hviskede til personalet: "Kan I da ikke lægge et blærekatheter op på hende." Nej - det kunne de ikke, fordi hun var så urolig og trak det ud.

Sikke en nat, kontrol hver time, eksplosive opkastninger. Jeg ramte sygeplejerskerne på deres uniformer og var selvfølgelig dybt ulykkelig over al den ulejlighed, jeg forårsagede. De var bare så fantastiske disse "hvide engle". Jeg fik børstet tænder hver gang oven på sådan en seance. Havde det rent ud sagt elendigt og var meget forkvalmet.
Næste morgen var jeg slap og træt, og de måtte sengebade mig. Tænk, det er det bedste, jeg nogensinde har oplevet. Det var himlen, og jeg vendte mig glad fra side til side, endnu meget slap efter nattens strabadser. Taknemmeligheden lyste ud af mig, hvor jeg dog elskede disse "hvide piger". Nu havde jeg jo også talt med dem i nattens løb, så de havde hørt lidt om min historie, og jeg følte, at vi var kommet hinanden så nær. Jeg kan ikke lovprise dem nok, deres smil, deres mimik og kropssprog, åh, hvor var de søde.
Jeg er utrolig glad for, at jeg hørte lidt til standen!

29. oktober 1998 Dommen!
Næste morgen var der stuegang på intensiv afdeling. Klokken var ca. 10.00, og min mand var ved min side, det havde pigerne sat i værk.
Der stod tre læger ved min seng og bladede i min journal. En meget ung læge tog ordet og sagde, at nu var så tumoren blevet fjernet, og den så ud til at være ondartet. Jeg havde jo hele tiden troet, at det nok var en godartet hjernesvulst. Meningeoma. Det kan man nemlig ikke se på C.T. Scanningen, eller før man får kraniet åbnet. Det var et kæmpe chok og en ordentlig mundfuld at sluge. Heldigvis var jeg halvt bedøvet af medicin, så det trængte ind ligesom tågedannelser. Min mand blev utrolig ked af det og våd i øjnene. Nu havde han jo været så utrolig ked af det og urolig gennem så lang tid!
Han gned min arm lige så stille og ømt (på min tennisalbue), og det beroligede mig meget. Jeg kan huske, at jeg slappede helt af og småsov lidt. Om eftermiddagen kom så "min læge" med de brune øjne, og der blev tingene sat noget mere på plads. "En gammel rotte" i faget er nu bedre til at give sådan en voldsom meddelelse. Han startede med at sige, at operationen var vellykket, tumoren kunne næsten tages ud med en ske, den trillede lige ud i hænderne på ham, men med hans erfaring kunne han se, at det sandsynligvis var en cancer. Men nu skulle de lige vente på biopsisvaret. Modertumoren skulle findes et andet sted i min krop, for det var den, der sendte disse metastaser til hjernen. Jeg skulle være opmærksom på mit lungebillede, for de mente, at der var en lille plet derpå.

D.v.s. nu skulle kampen begynde for at finde miseren til det hele. Men forinden havde han givet mig et HÅB. Jeg kunne også godt risikere, at der ingenting var. D.v.s. at nu var tumoren fjernet. I nogle tilfælde mærkede man ikke mere til dette. Et håb til en druknet. Jeg blev så glad og taknemmelig over denne opmuntrede besked. Det var noget helt andet end det, jeg havde hørt om morgenen.
Jeg bebrejder ikke den unge læge noget, han bar sig bare lidt klodset ad i sin formulering. I sin iver efter at orientere mig på bedste måde. Jeg talte senere med ham, og jeg sagde, at det kom han ikke så snildt fra. En ting kan siges på mange måder. Han var "ung", og jeg var så "gammel", følte jeg.
Den kvindelige hollandske læge, som havde taget journaloptagelse på mig følte med mig og sagde: "Nu må de jo ikke glemme, at vi læger og sygeplejersker vil kæmpe sammen med dig Vibeke." Det gjorde mig så godt, og jeg synes, at jeg havde fået nogle ord med på vejen. Om aldrig at give op. Så længe der er liv, er der håb.
Jeg synes jo, jeg har så utroligt meget at leve for. Jeg vil kæmpe, kæmpe til sidste blodsdråbe i denne verden.
Begge vore døtre er ugifte, og jeg vil se dem stå brude. Jeg vil have børnebørn.
Kære Gud, lad mig få lov til at opleve den lykke!

Jeg havde det godt efter operationen, men jeg havde frabedt mig al besøg. Følte, at jeg skulle kæmpe mig frem alene, have styr på mit nervesystem, og så var det ikke sagen med en masse mennesker omkring mig. Min mand og døtre var rigeligt for mig.
Jeg fik mange hilsner og blomster. Varme og dejlige breve og bøger, jeg vil gemme det i mit hjerte. Min mand kom hver dag med mange tanker og hilsener.
Jeg er dybt taknemmelig over al den varme og sympati, der strømmede mig i møde, tak for dette alle sammen.
Telefonen glødede hver aften, og Aage måtte gentage og gentage budskabet! Han blev så træt så træt, min kære mand, som havde været så meget igennem for min skyld. Ak - ja.
Nætterne kunne jeg ikke sove ret meget i, men nu blev mit prednisolon heldigvis aftrappet, og så vidste jeg, at det gik den rigtige vej. Det var en lykke for mig, at jeg kunne huske alt så tydeligt. Episoder der lå bag mig. Jeg var ikke dement - hurra.
Hvor andre ligger og tæller får, fordi de ikke kan sove, der lå jeg og minde-

des alle mine år som sygeplejerske. Så de forskellige patienter og beboere for mig. Hvor har jeg oplevet meget. Jeg har haft et meget indholdsrigt liv. (Kunne vist ikke rigtig selv se det i de travle år). Hvor har jeg egentlig været heldig!
Inderst inde elskede jeg jo min gerning, der var bare så meget andet, der maste sig på. Men det må ikke være slut endnu. Jeg vil være stærk.
Er det ikke fantastisk! Jeg kan se alle lyslevende for mig, altså de patienter jeg havde passet igennem årene. Især dem fra Låsbyhøj. Anne Bue - Agnes Nielsen, Scønning, Knudsen. Hvor har jeg haft et dejligt og smukt liv med alle disse hverdagsoplevelser, store som små. Jeg havde "glemt" hvordan det føles, at være nærværende. Hvor blev min glæde af?
Jeg synes kun, der var opgivenhed, negative tanker tilbage i mit sind. Kunne det virkelig passe? Nej, ikke hele tiden! Jeg må jo have været presset på en måde. Svært at sige, hvornår det hele begyndte! Aner det ikke, det kom bare snigende af sig selv. Ja, ja Vibeke, skal du snart herfra, bliver der kamp til stregen. Jeg har så uendelig meget at leve for, og nu har jeg kræfterne igen. Jeg går ombord i det hele og starter med ultralydscanning og røntgen af thorax.
Selv alternativ behandling vil jeg kraftigt overveje. Intet, nej - intet skal få mig ned med nakken. Jeg vil være meget stærk. En vindertype yes - yes.
Alle læger har været så utroligt flinke. Har kun mødt velvilje og hjælpsomme mennesker overalt. Jeg må vinde mit livs kapløb.

Nattero!
Jeg føler, at jeg har et lokomotiv inde i hovedet, og det kører med en fart af 50 mg prednisolon i timen, jeg stiger på, mit hjerte det slår og slår og slår. Jeg er bange, det føles, som om jeg ikke kan følge med. Der blev ringet og talt med neurologen, og han mente, at jeg var et af de mennesker, der oplevede alle ting mere intenst, når jeg fik medicin. Ja, det skal nok passe, jeg har jo aldrig fået sådan noget stads før, så jeg er nok et af disse følsomme og sensitive mennesker og meget målrettet også.
Det er såmænd udmærket, at man mærker det på sin egen krop og observerer, hvordan man reagerer. Jeg gik ud til natsygeplejersken, tog en banan og fik en kop kamillethe og kravlede så i seng igen.
Hurra, jeg har fået et kæmpe ordforråd. Er det virkelig medicinens virkning? Eller var det tumoren, der har siddet og trykket på talecentret. Jeg ved det ikke. Men jeg er bare så lykkelig og lidt beklemt ved situationen.
Jeg er ikke begyndende dement! Sikke en lettelse, jeg er så lykkelig og

taknemmelig. Jeg er heller ikke spor bange og er begyndt at sove noget mere om natten. 4 timer i nat TAK.

Lørdag den 31. oktober 1998

I morges lå jeg rigtig og gassede mig. Bakke på sengen, ½ stykke grovrugbrød – et helt rundstykke med marmelade og så et dejligt bad. Tænk, der er ingen restriktioner, jeg må gerne vaske mit hår forsigtigt, tage shampoo og balsam i allerede to dage efter operationen. Suturerne skal nok holde, og det er også helt vidunderligt at blive gjort pænt i stand. Elena vil krølle mit hår op, så jeg ligner mig selv, og jeg vil tage min grønne joggingdragt på.

Elena og min mand kom med masser af kager, jeg tror, de havde købt hele bagerbutikken. Jeg gav dem nu til personalet, for så mange kunne selv jeg ikke spise (jeg er da godt nok glad for "søde" sager", men alligevel).

Vi hyggede og snakkede i et væk hele eftermiddagen, og da jeg så mig selv i spejlet, blev jeg nervøs. Jeg lignede en hare, mit ansigt var blevet meget ødematøst, og min briller så så mærkelige ud i al dette. Jeg blev lidt bange og krøb i seng.

Aftensygeplejersken, som jeg blev fine venner med, kunne ikke forstå, at jeg gemte mig under dynen. Jeg var blevet nervøs for, at jeg havde budt mig selv for meget, siden jeg var kommet til at se sådan ud på så kort tid. Hun beroligede mig og sagde, at der var mange mennesker, der fik ødemansamlinger, når de var blevet opereret. Puha, en dejlig trøst jeg der fik af hende.

Mandag den 1. november 1998

Nu må jeg altså lægge mig til at sove, natsygeplejersken har lige været herinde. Jeg har skrevet ris og ros om afdelingen, der var sådan en fin kasse med blanketter i. Det blev nu mest til ros, jeg har simpelthen været så glad for at være her.

Dejlig afslappende hvile, maden serveret som på et hotel. Ro og hvile gør underværker ved ens krop. Jeg har taget mit liv op til revision og tænkt mange tanker. 7. sal. Jeg tror, jeg har været i den 7. himmel et stykke tid. Morgenerne var så smukke set helt heroppe fra. Alt iklædt de dejligste rødorange farver. Træerne står med nøgne grene, nogle med det sidste efterårsløv og jeg er levende – i live!

Man kan vist godt sige, at det var en livskrise, jeg var i. Jeg er så taknemme-

lig for, at det gik godt. Jeg vil gå let hen over min transport med Falck til Kolding sygehus. Men den unge falckmand, der sad inde hos mig (liggende transport) var ikke kedelig. Jeg ved ikke, om det var ham, der underholdt mig eller omvendt. Kedeligt var det i hvert fald ikke. Jeg var også lidt "høj", fik stadigvæk dette vidunderpræparat, prednisolon, og det virkede helt utroligt. Lige som at få et skud for boven! Hele tilværelsen var bare så lyserød, min appetit var helt i top, alt var bare så blødt, maden var blød og rund, og alt smagte bare så spændende. Jeg var spændt på, når jeg skulle trappes ud af prednisolon, hvordan jeg så ville få det?

Kolding sygehus!
Jeg blev udskrevet næste dag. Nu begynder kapløbet for at finde modertumoren. Jeg havde i mellemtiden fået en kopi af biopsisvaret, og det så ikke alt for rosenrødt ud.
Det drejede sig om metastase fra et karcinom, formentlig fra et planocellulært karcinom, hvor udgangspunkt i lunge primært må overvejes.

Diagnosen
Venstre hjernehemisfære
Metastase, Karcinom

Karcinom betyder kræftknude, ondartet svulst, der udgår fra epitelvæv. Men de havde jo alle sagt, at det ikke var sikkert, at den fandtes. Måske gået til grunde, altså tumoren.
Nå, jeg måtte bevare balancen!

Først ultralydscanning af lever, nyrer, bugspytkirtel, bryster - mammografi. Livmoderskrab. Ørelægebesøg, maven. Alt skulle koordineres på bedste måde, så jeg løb nogle gange afsted til de forskellige undersøgelser. (Fra Herodes til Pilatus).
Til sidst skulle jeg til røntgen af thorax med medfølgende indlæggelse på organ-kirurgisk afsnit. Der skulle jeg have foretaget en bronchomediastinumscopi. Betyder kikkertundersøgelse af lungerne og ydersiden af luftrøret.
På thoraxbillederne sad der en lille lymfeknude meget tæt op ad lungepulsåren. Normalt skal der ikke sidde en lymfeknude på dette sted. Men det havde der måske altid gjort? Jeg kan godt have en smule halsproble-

mer. Oprindelig bliver folk jo ikke sådan gennemtjekket, som jeg nu blev.
I al den tid havde jeg min private chauffør, min mand fulgte mig i tykt som i tyndt og tjente ikke mange penge! Nå, pyt, det var jo ikke særlig vigtigt, heldigvis var jeg ansat i det offentlige, og pengene kom ind hver måned - TAK.
Broncho + mediastinumscopi foretages i narkose med efterfølgende lille biopsiprøve. Man lægger et lille snit på halsen. Jeg bad operatøren, om det ikke kunne blive i mit gamle struma ar, og det var der ikke noget i vejen for. Åh, den evindelige forfængelighed. Vil den aldrig slippe sit tag i os?
Jeg var i narkose to gange og fastede helt til kl. 14.30, men det gjorde nu ikke noget! Første gang, da der skulle foretages biopsi af glandlen, blødte det så meget, at operatøren måtte lægge en steril serviet derned og opsuge blodet. Så fik jeg en dags pause. På den igen i narkose, for nu skulle servietten fjernes. Jeg fik lidt temperaturforhøjelse oven på denne omgang. Men det var der råd for, penicillin var sagen og smertestillende tabletter. Jeg var helt trappet ud af mit prednisolon. Jeg havde det meget godt. Havde ellers været noget nervøs for den udtrapning, men der var ingen gener forbundet med det.
Jeg blev udskrevet to dage efter. Prøven var heldigvis negativ, og jeg skulle nu gå til kontrol i røntgen hver tredie måned med efterfølgende samtale ved overlægen.
Tak til Kolding Sygehus.
Begge døtre kom hjem, og vi fik dejlig mad leveret fra den "Gyldne Hane". Festdag i det lille hjem.
PS. Jeg havde ellers fået tilbudt neurolog- og psykologhjælp om nødvendigt, både fra Odense og Kolding sygehus. Men jeg klarede mig foruden. Jeg må være gjort af et særligt stof. Jeg er jo som sagt indfødt randrusianer, en Randers pige, Randers handsker, Randers laks og pigerne er et Randers slogan. Jeg har tilligemed et godt solidt baglandsnetværk. En familie - venner og kolleger, som er min kæmpeballast her i livet. Desuden bliver Aage og jeg modtaget alle steder med varme og glæde.
Pastor Thormann lavede endda hele sin prædiken om til vores bryllup, det var, da han så os stå i kirken. Det har han senere fortalt, da vi besøgte ham efter vielsen og takkede ham for den smukke prædiken i Sct. Mortens Kirke den 16. marts 1963.
Der stod vi to unge mennesker, lyshårede, glade og forelskede og solen skinnede på os, ind af kirkens vinduer.
Vi var "Lysets Børn", og det gemmer jeg i mit hjerte.

Min første alvorlige livskrise!

Hvad kunne jeg bruge den til?

Jeg havde lovet mig selv, at jeg ville leve livet fuldt ud. Livet for fuld udblæsning.

Man kommer til verden alene
og man forlader den så alene!

De følgende linjer er skrevet af Nadine Starr, 85 år.
Passer godt til mig også. Vibeke.

HVIS JEG SKULLE LEVE MIT LIV OM

Jeg ville turde gøre flere fejltagelser.
Jeg ville slappe af. Være mere smidig.
Jeg ville være mere enfoldig.
Jeg ville tage færre ting alvorligt.
Jeg ville tage flere chancer.
Jeg ville have flere oplevelser.
Jeg ville bestige flere bjerge og
svømme over flere floder.
Jeg ville spise mere is og færre bønner.
Jeg ville måske have flere vanskeligheder, men færre indbildte.
Ser du, jeg er en af dem, som lever følsomt og sundt.
Time efter time, dag efter dag.

Åh, jeg har haft mine øjeblikke, og
hvis jeg skulle leve om igen,
ville jeg have flere af dem.
Faktisk ville jeg prøve på ikke at have
noget andet.
Kun øjeblikke.
Det ene efter det andet, i stedet for at
leve så mange år med tanke på morgendagen.

Jeg er en af dem, der aldrig tager
nogen steder hen uden et termometer,
en vanddunk, en regnfrakke, en faldskærm.
Hvis jeg skulle leve mit liv om, ville jeg rejse med mindre bagage.
Hvis jeg skulle leve mit liv om, ville jeg
begynde at gå barfodet om
foråret og blive ved længere hen på efteråret.
Jeg ville danse mere.
Jeg ville unde mig selv flere karruselture.
Jeg ville plukke flere tusindfryd.

Jeg begyndte at arbejde igen på Olivenhaven den 6. januar 1999.

NOGET OM KRAFT

Mel. Jeg plukker fløjsgræs…

Med store undrende øjne går jeg,
hvor anemonerne lyser hvidt.
Og midt i forårets lysvæld står jeg
og ser mod himlen og spørger blidt:
Hvem opfandt lærken og nattergalen?
Hvem sætter knopper på birk og bøg?
Og hvem bestemte, at netop svalen
sku' være svale og gøgen gøg?

Men ingen svarer fra skjulte egne
og gir os grundig og god besked,
så må jeg svare på andres vegne
og formulere, hvad ingen ved:
Jeg tror, der ligger et barn dybt inde
i alle levende ting, der gror,
et barn, der er som en fuglevinge,
en lille Gud, der er evig stor.

Han er i regn og hvor støv må tørste.
I vandets rislen. I træets saft.
I al det mindste, i al det største:
Den mindste enhed. Den største kraft.
Hør, hvor blæsten synger din sang, veninde!
Se, træet blomstrer på barnets bud!
Jeg tror der lever et barn dybt inde,
En kraft, som aldrig kan drives ud!

Halfdan Rasmussen

Min anden livskrise

Min anden livskrise begyndte som sagt i 1999. Jeg begyndte på mit arbejde i det nye år, den 6. januar 1999. Jeg havde glædet mig til at komme tilbage med nye friske kræfter og et vældigt gå på mod. Tage fat igen, det var dejligt at opleve beboernes glade velkomst. Blev modtaget godt alle steder, og jeg følte mig meget velkommen tilbage. De havde vist savnet mig lidt alle sammen.
Snart var det hverdag igen, god hverdag, og jeg nød det i fulde drag. Man var igen en af dem, man regnede med, glade smil og dejlige tilkendegivelser og velkommen tilbage, lød det fra alle hjørner. Det varmede alt sammen.
Min første weekend på arbejde. Da stod der lige pludselig en masse friske unge piger og var behjælpelige med både stort og småt. Alle gjorde sig nyttige med et eller andet. Det var utrolig betænksomt! Nu havde de også arrangeret et lille lørdagsmøde, hvor vi lige skulle drøfte tingene og have lidt social samvær med hinanden, fint, jeg blev helt glad indvendig.
Susanne sagde, at hun havde savnet mig. Hun havde følt et stort "alene" ansvar, mens jeg var syg, nu var jeg så på banen igen, og jeg kunne lette hende lidt for presset.
Tak kære Susanne!
Jeg var som sagt glad for at være tilbage igen. Vores kære beboer H.L. lejlighed F fik jeg lov til at sige et sidste farvel til.
Vi fik gjort hovedrent i vores hus. Alt blev endevendt, på bare en dag, af det dygtige rengøringsselskab.

Tirsdag den 26. januar 1999
skulle jeg til røntgenkontrol på Kolding sygehus. De skulle tage et billede af thorax/lungerne for at se, om den lymfeknude havde ændret sig. Det havde den heldigvis ikke, og jeg fik den positive besked telefonisk af den overlæge, som jeg skulle have konsulteret umiddelbart efter røntgen. Han måtte nemlig ringe afbud p.g.a. personlige årsager.

Fredag den 29. januar 1999
ringede han hertil, og jeg spurgte, om han troede, jeg skulle efterkontrolle-

res, nej det mente han ikke, der var nogen grund til. Jeg havde det jo godt, og der var ingen neurologiske udfaldsymptomer. Man kunne jo også tjekke for meget. Måske kunne man blot se noget ardannelse fra første operation o.s.v. Ja, ja, det er lidt af en balancekunst med al den kontrol. Modertumoren var formentlig forsvundet af sig selv og gået til grunde. Jeg var jo kontrolleret alle steder, så der skulle ikke være noget at komme efter. Slog mig fuldstændig til tåls med denne udmærkede besked. Man kan jo også bruge for meget livrem og seler her i tilværelsen, og min indstilling er, at man ikke skal lave ulejlighed i tide og utide. Jeg er den type, der godt kan forstå et vink, tingene skal ikke udarte sig. Vi aftalte så, at jeg foreløbig skulle kontrolleres hver tredie måned, og det er jeg vældig glad for.
Sidst i februar måned begyndte jeg at føle mig så underlig mat. Jeg brændte lidt inde i hovedet og transpirerede også, og der var en anelse hovedpine. Om aftenen når jeg kom hjem, lagde jeg min hånd på hovedet, og det var som om der var en svag rullende fornemmelse, der gled hen over issen. Jeg prøvede flere gange at nikke med hovedet frem og tilbage. Jeg undrede mig lidt, men jeg kunne ikke rigtig huske, om der havde været sådanne små bevægelser før. For I må regne med, at jeg havde lidt småfornemmelser i den skal af et hoved. Jeg havde "spind" på hjernen, som jeg kunne finde på at sige. Det var selvfølgelig i sjov. Man kan jo lige så godt joke lidt med den hjerneoperation! Min mand og begge mine piger skulle mærke lidt på denne her rullende fornemmelse, men de kunne selvfølgelig ikke mærke noget, da det er indvendig i hovedet, det sidder. Jeg fornemmede også en svag kravlende fornemmelse deroppe i øverste etage. Det var der ikke hele tiden, og jeg slog det hen. Det måtte være mig, der var lidt "småskør". Men jeg besluttede mig alligevel til at henvende mig hos min "private hjerneprofessor". På dette tidspunkt kaldte jeg det kun fine fornemmelser og begyndte så småt at notere det ned. Man er vel en god observatør?
I marts måned havde jeg et par feriedage tilgode, og dem skulle vi så tilbringe hos vores datter i København. Vi elsker at komme til staden, og det var helt fint alt sammen. Vi skulle ud og spise og fejre hendes fødselsdag, hele familien Mikkelstrup. Der blev bestilt bord, og vi havde nogle pragtfulde feriedage. Bettina havde taget fri, så mor og datter shoppede rigtig rundt i Kongens København og besøgte alle In-stederne.
Jeg blev utrolig træt og tænkte, at det var dog som syv Søren. Det kneb mig at følge hendes tempo. Normalt kan jeg godt følge med, men ikke denne gang. Vi skulle op på 4. sal. Ja, jeg puster lidt, når vi når 3. med oppakning og det hele, men denne gang føltes det uoverkommeligt. Jeg ryger jo ikke.

Jeg hadede mig selv p.g.a. overvældende træthed. Bestemte så småt, at jeg ville ringe til Odense Universitets Hospital, når jeg kom hjem. Jeg ville have en konsultation hos min flinke læge, ham med sveskeøjnene. Vil ikke nævne navn, da jeg ikke synes, det er passende! Så det bliver disse betegnelser.

Fredag den 5. marts 1999
kontaktede jeg så Odense og talte med sekretæren. Jeg forelagde mit ønske om en konsultation. Hun beklagede, at lægen var på en uges kursus. Men hun skulle lægge en seddel og kontakte mig. Eventuelt med et brev. Det gjorde han også. Han skrev, at han havde søgt kaution i Vejle, og den ventede han på, inden jeg kunne få en tid.
Nu var mine "fine" fornemmelser gået hen og blevet til symptomer, og jeg syntes, at det begyndte at spænde i den opererede venstre side af hovedet, og det kravlede. Den rullende fornemmelse var der også, og det føltes som små smæld, når jeg pressede med bugpressen. Det dunkede lidt i mit hoved, når jeg hostede o.s.v. Alt i alt en masse underlige ting, som jeg ikke var stolt af at fortælle om. Konen måtte jo være lidt "småskør", tænkte jeg.
Begge mine piger blev indviet i mine fornemmelser og senere symptomer.
Om aftenen summede det lidt i mit hoved, og jeg begyndte at blive træt af at gå på arbejde. Det føltes uoverskueligt. Men jeg kridtede skoene og begyndte at pynte huset op til påske. Både det derhjemme og det på Olivenhaven. Jeg følte ingen glæde ved at stå og lave påskedekorationer, det var kun pligt. Normalt elsker jeg at være kreativ.
Susanne havde haft fri en uges tid, så der var afløsere i huset!
I weekenden måtte jeg hen og hvile mig lidt, når beboerne sad ved frokostbordet. Det er ellers ikke noget, jeg bruger. Jeg plejer at være ret udholdende og i fuld sving fra jeg kommer, til jeg går! Men jeg var jo alene i huset og desuden ret træt. Ville ikke være bekendt at bede om ekstra hjælp. Man er jo også lidt isoleret i husene, og "springeren" kom kun 1½ time, hun har også nok at se til i de belastede huse. Jeg havde ellers fået en assistent fast til at sørge for de tre første huse, og det var en lettelse. Nu skulle jeg ikke ud at give medicin og insulin. En vældig god ide, tak Lone. Alt dette kunne praktiseres med lidt omgruppering, bytning af fridage o.s.v.

Onsdag den 31. marts 1999
begyndte mit talebesvær, jeg kunne selv høre, det var galt. Susanne og jeg

sidder og får en kop the og påskeæg. Hele huset er pyntet op, voksdugen er ny, og alt er så smukt, og vi er vældig tilfredse. Jeg er træt og siger til Susanne, at jeg forventede en konsultation i Odense. Jeg synes, arbejdet oversteg mine kræfter. Ja, der blev rigtig lukket op for godteposen.
Jeg havde været "heldig" at få fri Skærtorsdag og Langfredag. Det var mine faste fridage, og nu var jeg også så glad, at jeg havde erhvervet mig Påskedag. Det var nemlig min arbejdsweekend. Jeg skulle så arbejde lørdag og 2. påskedag. Ja, det var jo vældig. Min mor, begge mine piger kom hjem sammen med min bror og svigerinde. Vi har jo også vores påsketraditioner derhjemme, og jeg havde som sædvanlig haft travlt på forhånd.
Desværre gik det hele i vasken, min mand sygemeldte mig lørdag den 3. april 99 mod min vilje. Vi havde diskuteret og skændtes ret kraftigt om det. Han synes, jeg var for træt, og jeg havde lovet ham, at jeg ikke ville overbyde mig selv. Men til sidst måtte jeg kapitulere over for hans argumenter. Jeg havde det rigtig skidt, jeg vidste jo, hvordan det arbejdsmæssigt hang sammen deroppe på min arbejdsplads. Følte vel jeg var uundværlig, og at mit lille hjul i maskineriet ikke kørte afsted. Helbredet strejkede, jeg havde noget ekstra ferie tilgode samt sygedage fra den 3. april 99.
Jeg kom ikke tilbage mere, kunne ikke, havde også nok at gøre med at passe kontroltider henholdsvis i Odense og Kolding. Sædvanligvis var jeg usigelig træt, men nu kunne jeg da sove lang tid om morgenen!

13. april 1999
Jeg konsulterede så min læge i Odense. Han hørte på mig og mine symptomer og foretog en neurologisk undersøgelse. Desværre kunne han ikke sige noget, før jeg havde været til scanning af mit hoved. Jeg troede så, at det blev på stedet, akut, men nej, der var 3 måneders ventetid, og desuden syntes han, det var lægeligt forsvarligt, men ikke menneskeligt - syntes jeg. Så jeg bad ham om at skrive et brev til Kolding røntgenafdeling og få en tid samtidig med røntgen af thorax.
I 20 % af tilfældene må de omoperere, fordi der kommet nye metastaser, jeg var åbenbart en af de "uheldige helte". Jeg havde meget besvær med at tale med lægen og ledte som en gal efter ordene. Min mand kunne ikke forstå, at den kaution - papirer skulle "fylde" så meget her i vores moderne tilværelse.
Jeg var noget nedslået, da jeg tog derfra. Vi kørte lige hjem, det var ellers meningen, at vi skulle have været ud og spise "gode ben", nu vi var i Odense.

Heldigvis sørgede Kolding sygehus for, at jeg blev scannet samtidig med, at jeg havde kontroltid af røntgen af thorax. Vi når så hen til datoen 20/4 99. Jeg mødte op i min gule solskinskjole på røntgenafdelingen. Ser ikke syg ud, har kun lidt styringsbesvær med benene, og jeg blev pænt modtaget. Var til lungefoto og C.T.scanning. Ingen kunne såmænd se på mig, at jeg havde det lidt smådårligt og var usigelig træt og svimmel. Jeg lignede en af dem fra kontaktannoncerne. Lille skjult handicap ingen hindring.
Håbede på, at alt var i orden, selvom jeg begyndte at blive nervøs for situationen. Umiddelbart efter C.T.scanningen var vi så til samtale hos overlægen, vi skulle høre resultatet. Lægen så meget alvorlig ud og sagde, der var residiv. Det skulle min mand lige have forklaret. Residiv betyder tilbagefald, nyt tilfælde af samme sygdom og en ekstra lille metastase i højre side ved balancenerven.
Mine forsvarsskranker satte totalt ud, og jeg blev meget, meget ked af det og græd lige så stille. Jeg græd en del og var så ulykkelig over, at mit smukke liv nu smuldrede hen. Jeg vidste jo godt, hvad vej det kunne gå. Lægen kunne ikke trøste mig i denne ulykkelig situation, men han kunne stille mig forskellige spørgsmål. Han sagde bl.a. til mig: "Jeg ved ikke, hvordan jeg skal håndtere denne situation, Vibeke. Du er jo selv sygeplejerske, og du må jo have været i denne situation flere gange." Ja, men det var jo ældre mennesker, jeg havde beskæftiget mig med, og det er jo naturligt, de dør, når de har levet et helt liv. Jeg er jo halvt ung og mine børn - selvfølgelig er de voksne - kan slet ikke undvære mig! Jeg havde så meget at leve for endnu. Så spurgte han mig også, hvad der var det allerværste, jeg kunne tænke mig, og jeg svarede prompte: "At jeg nødigt ville sidde som et "lal" i en kørestol og ikke kunne klare egne fornødenheder."
Det hjalp lidt at få sat ord på sine kaotiske tanker, og så blev han professionel igen, og det gjorde jeg også!
Hvordan skulle denne situation gribes an på bedste måde. Prednisolon, vidundermedicinen var inden for rækkevidde, og jeg fik så skrevet en recept på dette, sagde tak og farvel og så ville de sende mine papirer til Odense sammen med C.T.scanningen. I mellemtiden måtte jeg hjem og vente, vente igen. Det gjorde nu ikke så meget, jeg havde så mange planer, der skulle udføres, og desuden kom min datter hjem. Hun blev et par dage, og det hjalp mig vældig at få talt med hende!
Jeg fik også tabletten prednisolon igen, men denne gang virkede de ikke så voldsomt som sidste gang. Desværre kan jeg ikke sove meget, når jeg får dem, men jeg kan da hvile mig flere gange om dagen. Min seng står opredt dagen lang, sådan at jeg lige kan benytte den!

Dagene gik med forskellige hobbys, jeg syede lidt på en kjole, læste nogle gode bøger og hørte dejlig musik. Jeg forsøgte at slappe af og bygge mig selv op rent mentalt. Gik nogle småture, nød det gode vejr. Fulgte kirsebærtræernes blomstring. Foråret var så smukt. Jeg gjorde virkelig noget for mig selv. Men mine tanker kunne jeg jo ikke løbe fra. Veninder kom og var der bare, nogle ringede og trøstede mig. En kom cyklende med jordbærkager. En anden med en meget smuk buket. En tredje med en flaske vin. En fjerde med chokolade. Kaj kom med et opstammet kærlighedstræ i rosa farver. Jeg kunne blive ved. En af vores gamle venner skrev det smukkeste brev til mig. De var virkelig så omsorgsfulde alle sammen.

Og jeg lod det ske. Tog bare imod al deres kærlighed og ømhed. Jeg trængte til dem alle, hver og en. Jeg græd en del, når jeg var alene, og Aage var der altid med et trøstende ord, og han hørte på mig!
Jeg gjorde alle mine ting parate, skrev små sedler og lagde dem i chatollet. Jeg tænkte meget på, om det også kunne gå godt anden gang, og hvad så bagefter???
Min datter hjalp mig med at skrive en seddel, hvor jeg ville have besked om nogle ting. Første gang var jeg ikke så forberedt som nu, da havde jeg jo nærmest været euforisk og lidt af tvangstanker.
Jeg pakkede min sorte natkjole, sorte trusser og sorte natsokker. (Jeg skulle jo ikke fryse, hvis der skete noget uforudset). Ja, det var faktisk en morspakke!
Jeg havde det mærkeligt, men der var en indre ro over mig, mens jeg udførte disse handlinger, og jeg havde efterladt mig mange kuverter både her og der.
Endelig var der en læge, der ringede fredag eftermiddag og sagde, at jeg stod på operationsprogrammet om mandagen kl. 10.00 den 26. april 99. Det var udmærket, nu var der gået så lang tid, og jeg følte, at jeg havde ventet så længe. Jeg var meget træt, fordi jeg sådan var sat ud af spillet. Sproget er alligevel det kommunikationsmiddel, vi benytter os af alle sammen. Min mand og jeg tog så atter turen til Fyn søndag eftermiddag. Nu kendte jeg jo det hele, og vi hilste på en af afdelingssygeplejerskerne, og det var lige før jeg sang, ligesom Kurt Thorsen da han kom ud af fængslet: "Nu har I mig tilbage!"

Nu er dagen fuld af sang,
og nu er viben kommen,
bekkasinen natten lang
håndterer elskovstrommen.
Plukke, plukke dugget strå,
plukke, plukke siv ved å,
plukke, plukke blomster.

Engen er nu gyldengul
af tunge kabbelejer,
søndenvinden byder op
og dueurten nejer.

Dammen ligger dagen ud
med brudelys i hænde,
rækker højt de ranke skud,
at solen må dem tænde.

Nu vil mø med silkestik
på brudelinet sømme;
den, som ingen bejler fik,
hun ta'r sig en i drømme.

Ræk mig en forglemmigej
og sidst en krusemynte,
sådan slutter vi vor leg
så glad, som den begyndte.

Der var gået 1/2 år.

Om aftenen talte jeg med operatøren. Det var nu en anden dejlig læge, som også havde min fulde tillid. Han kunne desværre ikke love, at mit talecenter ikke havde taget skade.
Proceduren gentog sig, og nu kendte jeg jo hele forløbet, så jeg kunne roligt slappe af. Denne gang var der ingen tvangstanker og ingen eufori. Bare ro og fred. Jeg vågnede 4 timer efter operationen med et skriftsted på læben.

Vogt på den skønne betroede skat,
Som ved den Helligånd bor i dig.

2. Tim. 1,14.

Det var mit konfirmationsvers og havde altid betydet så meget for mig.

Operationen var lykkedes også denne gang! Jeg havde fået talen tilbage og takkede operatøren, jeg var så grænseløs taknemmelig. Skrev også senere til Odense Universitetshospital og takkede dem for deres indsats.
Jeg havde en god og rolig nat med kontrol, opkastninger, og det hele var bare så smukt. Stille og fredeligt.
To dage efter operationen blev jeg udskrevet efter at have talt med en læge og fået udskrivningspapirerne og nedtrapning af prednisolon. Jeg havde det bare så eventyrlig godt og var meget lettet. Solen skinnede, og alt var fred og harmoni. Det kneb mig lidt at gå lige. For jeg havde jo stadigvæk en lille metastase, de ikke kunne operere.
Jeg skulle have strålebehandlinger på Vejle Sygehus.
Der lå breve til mig, da jeg kom hjem, og jeg læste dem med glæde og taknemmelighed. Hvor havde alle været så betænksomme over for mig!
De næste dage var glade dage, Aage og jeg købte masser af frugt, grøntsager og vitaminer. Jeg ville forsøge at opbygge mit immunforsvar perfekt, når jeg nu inden længe skulle efterbehandles. Prednisolonen var blevet nedtrappet til 12,5 mg, og der stod jeg så. Kunne stadigvæk ikke sove om natten, men så kunne jeg jo skrive en bog, hvad jeg hermed har gjort.

Inderst inde i mig er der en uendelig kilde af kærlighed. Jeg lader nu denne kærlighed komme op til overfladen. Den fylder mit hjerte, min krop, mit sind, min bevidsthed, hele mig, og den stråler ud fra mig i alle retninger og vender tilbage til mig mangedoblet. Jo mere kærlighed jeg bruger og giver, jo mere har jeg at give af; forsyningen er uendelig. Når jeg bruger kærlighed HAR JEG DET GODT, kærlighed er et udtryk for min inderste glæde. Jeg elsker mig selv, derfor tager jeg kærligt vare på min krop. Jeg nærer kærligt min krop med sund mad og drikke, jeg plejer og klæder mig, og min krop reagerer med kærlighed ved at give mig strålende sundhed og energi. Jeg elsker mig selv, derfor sørger jeg for et rart hjem til mig selv; et hjem der opfylder alle mine behov, og som jeg nyder at være i. Jeg fylder værelserne med kærlighedens vibrationer, således at alle, der kommer ind, jeg selv indbefattet, vil føle denne kærlighed og blive næret af den. Jeg elsker mig selv, derfor har jeg et arbejde, som jeg virkelig nyder, og hvor jeg kan bruge mine kreative talenter og evner, jeg arbejder med og for mennesker, som jeg elsker og som elsker mig, og jeg har en god indtægt. Jeg elsker mig selv, derfor opfører jeg mig kærligt og tænker på en kærlig måde om alle mennesker, fordi jeg ved, at det, som jeg giver ud, vender tilbage til mig mangedoblet. Jeg tiltrækker kun kærlige mennesker i min verden, for de er et spejlbillede af det, jeg selv er. Jeg elsker mig selv, derfor tilgiver og slipper jeg fuldstændig fortiden og alle tidligere oplevelser, og jeg er fri. Jeg elsker mig selv, derfor lever jeg helt i nuet, oplever hvert øjeblik som godt og véd at min fremtid er lys, lykkelig og tryg, for jeg er et elsket barn af Universet, og Universet tager sig kærligt af mig nu og til evig tid. Og sådan er det.

Tirsdag den 11. maj 1999
I romanerne kan jeg bedst lide, at de levede lykkeligt til deres dages ende, en happy end; men det spørgsmål må jeg lade stå åbent.

I Hvor går vi hen?
II Herrens veje er uransalige!
III Kommer der et liv efter døden?

Som Thor Heyerdahl, den gamle 85 årige gubbe citerer.
(kilde Jyllands Posten).
Paradiset kan man ikke rejse efter.
Det må man finde i sig selv.

Det er sikkert derfor, jeg elsker det musikstykke af Sarah Brightman.
Eden, hvor jeg synes, man er i den 7. himmel.
Vibeke

Onsdag den 12. maj 1999
Patologisvaret fra Odense viste, at diagnosen var Malign Mellanom, d.v.s. ondartet modermærkekræft. Jeg har så få modermærker på min krop, og der har ikke været nogen ændring af dem, så det er meget uforståeligt!
Jeg talte med en læge på Onkologisk afdeling på Vejle Sygehus og trods fire strålebehandlinger, kunne de ikke gøre mere for mig. Han gav mig den sørgelige meddelelse, at jeg havde cancer i hjernen!
Prognosen er dårlig.
Jeg dør, men jeg ved ikke hvornår!
Mine dage er talte, og jeg vil kun tælle de lyse timer. Mit nummer står på ventelisten, og sådan er det.
Tak for et smukt liv!
Her på jorden.
Modermærkekræft, en køn diagnose, når det nu skulle være sådan!
En mor

Torsdag den 20. maj 1999

Kære overlæge
Efter vores samtale blev jeg så opereret i Odense. Operationen gik fint og smertefrit. Jeg blev allerede hjemsendt på tredie dagen. Lægerne i Odense

havde formået endnu et kunststykke, og jeg havde fået mine talegaver tilbage. Jeg var bare så lykkelig. Jeg vidste godt på dette tidspunkt, at jeg var opereret samme sted, i venstre side af hovedet, og at der var en metastase i højre side, nær balancen, som de ikke turde operere. Den skulle fjernes med stråler. Jeg kunne ikke rigtig gå lige og er stadigvæk lidt svimmel, men det er jo småting. Prednisolonen var for nedtrapning, og jeg fik 12,5 mg, er nu, mens jeg får stråler, oppe på 50 mg.
Jeg skulle møde til kontrol i medicinsk dagafsnit, og dér tale med en læge. Vi kom derop, men der var intet svar kommet fra Odense universitetshospital. Det var histologisvaret, vi ventede på. Der var også denne gang taget en biopsi, bare større end sidste gang. Vi aftalte, at lægen skulle ringe til Odense og få det mundtlige svar og så ringe besked hjem til os privat. Det gjorde hun også, diagnosen var malign mellonam denne gang. Jeg forstod det ikke, for jeg synes ikke, at have observeret nogen ændring af mine forskellige "små skønhedspletter".
Imidlertid havde lægen også ringet til Vejle Sygehus, onkologisk afdeling og fået fremskyndet en tid til mig. Jeg begyndte at føle, at det nok hastede med dette besøg. Forinden havde jeg været hos egen læge og fået fjernet suturer. Administrerende overlæge i Odense (kan ikke huske navnet, alder ca. 30 - 45 år) havde sagt, at jeg bare skulle påbegynde strålebehandling så hurtigt som muligt efter fjernelse af disse.
Jeg fik en tid på onkologisk afdeling i Vejle onsdag den 13. maj 1999 og kom ind til overlæge og sygeplejerske til samtale, hvor min mand selvfølgelig også deltog. Lægen var meget venlig og behagelig og kunne ikke forstå, at jeg ikke havde fået lidt mere besked, end jeg havde, fra Odense, som var hans "gamle arbejdsplads".
Jeg sagde til ham, at det kunne de jo ikke, når svaret på biopsien var kommet til Kolding sygehus (der var gået ca. 10-12 dage) og videre til Vejle Sygehus, onkologisk afdeling.
Min mand og jeg fik så den sande og ærlige besked, at jeg har cancer i hjernen, og at der ikke var noget at gøre, andet end fire gange strålebehandlinger, som ikke kunne helbrede mig, kun lindre, og hvis jeg skulle have flere behandlinger, kunne det ikke lade sig gøre, eller det vurderede de!
Hjernecellerne kunne ikke tåle mere end den ene generelle behandling, da det er en speciel cancerform.
Jeg blev undersøgt for modermærker. Havde alt mit tøj af, og lægen sagde, bare en lille bitte mørk fregne kunne afsætte 1 celle.
Som sygeplejerske er jeg klar over, at jeg skal holde øje med sådanne ting, så det var meget forståeligt, at det kunne skyldes petitesser. Som bekendt

skal døden jo have en årsag. Jeg fik min første strålebehandling og havde ingen bivirkninger i form af kvalme eller lignende, ej heller af nr. 2-3-4 behandling.
Der blev skrevet en rekvisition til fru Hansen, at jeg kunne få en paryk, cirka 10 dage efter sidste strålebehandling vil mit hår nemlig falde af. Jeg ser stadigvæk godt ud og kan ikke forstå, at jeg er så syg, men det viser sig nok senere? Jeg bygger mit immunforsvar op med frugt, grøntsager, vitaminer, fisk og magert kød.
Nu kommer jeg så til dette, som ligger mig stærkt på sinde. Mine dage er talte, om det bliver måneder eller år, kan lægen ikke sige. Jeg vil forsøge, så godt jeg kan at tælle de lyse timer og leve mit liv på 1. klasse (som jeg altid har gjort). Jeg har skrevet en lille bog om hele mit forløb, har ikke nævnt navne - og håber, den kan bruges som en pjece i plejehjemsregi, da det er der, jeg har haft mit virke de sidste 15 år.
Hvis jeg skulle blive indlagt på kirurgisk eller medicinsk afdeling på Kolding Sygehus, når den tid kommer, VIL JEG IKKE tilsluttes en behandling med slanger, respirator o.s.v., da det hele jo er udsigtsløs, og jeg har fået så ærlig en information.
Selvfølgelig skal jeg smertebehandles.
Også så I læger og sygeplejersker har jeres ryg fri.
Mine organer vil jeg have med i graven, ingen obduktion.
Jeg vil have mit eget tøj på, som jeg nok skal informere familien om.
Du spurgte mig ved vores konsultation, hvad det allerværste var, der kunne hænde mig? Jeg svarede: "Jeg vil ikke sidde som et "lal" i en kørestol og ikke kunne sørge for egne fornødenheder."
Jeg håber, at du kan formidle dette her på den helt rigtige, ordentlige og forsvarlige måde.
Det er mit sidste ønske, når tiden kommer. Lad det bare vente et par år endnu, men det bestemmer kun Gud.
Min mand skriver også under på dette stykke papir, som jeg håber, må vedlægges min journal, så alle implicerede kan læse dette.
Tak for din måde at være på.

Hilsen
Vibeke Mikkelstrup
Sygeplejerske
13.01.40 - 1678

Aage Mikkelstrup

Den 13. maj 1999, Kr. Himmelfartsdag.

Salme 694

Lysets engel går med glans
gennem himmelporte.
For Guds engels strålekrans,
flygter alle nattens skygger sorte.

Sol går over verden ud
med Guds lys i øje:
Se! Vor Herres sendebud
går på gyldne skyer i det høje.

Englen spreder over jord
glansen fra Guds himmel;
i sin kåbes stråleflor
favner han alverdens glade vrimmel.

Sol ser ind i slot og vrå,
ser på drot og tigger,
ser til store, ser til små,
kysser barnet, som i vuggen ligger.

Os han også favne vil,
englen i det høje;
os han også smiler til,
englen med Guds himmel-glans i øje.

Os har og Vor Herre kær,
ingen sjæl han glemmer;
i hvert solglimt Gud er nær
og vor glade morgensang fornemmer.

Ingemann

13. maj 99 kl. 4.00

Salme 695

Nu vågne alle Guds fugle små,
de flyve fra reden og sjunge,
de prise Vor Herre, så godt de formå,
de takke for livet og lyset med fløjtende tunge.

Nu kvidrer svalen på kirketag
og spurven ved menneskers huse,
de synge: Godmorgen! de synge: Goddag!
de synge: Guds fred, Gud ske lov!
og i luften hensuse.

Småfuglenes sang Vor Herre forstår,
han kender hver sjæl i sit rige,
de fattiges lovsang han ikke forsmår,
han ser, hvad de målløse skabninger alle vil sige.

Os ser du også, du kære Gud,
du hører vor røst i din Himmel,
når fuglene flagre af rederne ud,
du hører småbørnenes pris i den jublende vrimmel!

Ingemann

14. maj 99 kl. 6.00

Salme 26

Til himlene rækker din miskundhed, Gud,
din trofasthed når dine skyer;
din retfærdshånd over bjergene ud
er strakt over dale og byer.

Som himlenes favn er din kærlighed, Gud,
som havenes dyb dine domme;
til frelsen fører du sjælene ud
vil skabningens suk ihukomme.

Hvor dyrebar er dog din miskundhed, Gud,
hvor menneskebørnene bygge!
I mulm er kærlighedsvingen bredt ud,
vi skjuler os under dens skygge.

Du kvæger i ørken den tørstende sjæl,
du bjærger den bævende due;
hos dig er livets det evige væld,
og lys i dit lys skal vi skue.

Ingemann

14. maj 99

Salme 727

Altid frejdig, når du går
veje, Gud tør kende,
selv om du til målet når
først ved verdens ende!

Aldrig ræd for mørkets magt,
stjernerne vil lyse!
Med et Fadervor i pagt
skal du aldrig gyse!

Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om så det gælder!
Da er livet ej så svært,
døden ikke heller.

Chr. Richardt

Artikel af Jens Ulrich Pedersen, Jyllands-Postens korrespondent

Solbrun med farlige følger

Sommeren er lige om hjørnet, og der er igen grund til at advare om skadevirkningerne ved overdreven solbadning. I Spanien, hvor moden med at være solbrun først slog senere igennem end i Nordeuropa, er antallet af tilfælde af melanom, den mest alvorlige form for hudkræft, tredoblet siden begyndelsen af 1989erne.
Det fremgår af bogen "Melanom" af to af Spaniens førende eksperter og hudlæger, Manuel Gonzalez Baron og Amalio Ordonez Gallego, der til daglig arbejder på La Paz-hospitalet i Madrid. Bogen udkom sidste år på forlaget Masson i Barcelona.

KRAFTIG STIGNING
"Sammen med de generiske og arvelige faktorer er overdreven solbadning klart den væsentligste årsag til den kraftige stigning i antallet af melanomtilfælde, ikke kun i Spanien, men i hele den vestlige verden," siger Manuel Gonzalez Baron til dagbladet El Pais. Han vurderer, at der alene i Spanien diagnosticeres 35.000 - 40.000 nye tilfælde af den alvorlige hudkræftform om året.
"Advarslerne ser ikke ud til at have hjulpet. Alligevel kan vi kun gentage budskabet om, at man så hurtigt som muligt søger læge, hvis man opdager, at en plet i huden skifter farve eller størrelse, eller hvis den begynder at klø eller bløde. Jo tidligere man kommer, jo større er chancen for helbredelse," fastslår den spanske hudlæge, der opfordrer til at beskytte børn og unge ekstra godt, fordi solens stråler kan fremkalde mutationer i hudens mørke pigment og senere udvikle sig til kræftsvulster.

UDSATTE PERSONER
Også personer med lys hud, lyst hår og lyse øjne bør rationere solbadningen til et minimum. Ligesom folk, der er blevet solskoldet to gange, inden de er fyldt 18 år. Ifølge de to spanske læger er personer med lavt immunforsvar også specielt udsatte, bl.a. unge, der lider af anoreksi.

Jeg har aldrig været fanatisk soldyrker! Har altid sørget for at dække mig til eller bruge factor.
Pjecer kan bestilles ved Kræftens Bekæmpelse, Strandboulevarden 49, 2100 København Ø, tel. 35 25 75 00.

Kære Gud
Nu er der kun et "mirakel" der kan frelse mig!
Lad mig leve et par år endnu!

Dit "lille" menneskebarn Vibeke.

Breve

28. oktober 98

Kære lille "Mivs"
Her er en lille gave fra Saxkjær, som du kan pynte hjemmet med.
Håber du snart er på toppen igen. Vi tænker meget på dig og ønsker dig hermed rigtig god bedring.

Mange tanker og knus fra
Elena og Bettina.

Vi elsker dig!

Kolding den 30. oktober 98

Kære Vibbe - kære gode veninde!
Knud og jeg sender dig mange varme hilsener. Vi har gennem Aage fulgt dig dag for dag. Vi håber det bedste for dig.
Det er godt, du har Aage og pigerne omkring dig.
Selvom du ikke vil have besøg, får du det alligevel som et blomsterbesøg og et knus fra os begge.

De kærligste hilsener fra
Birthe og Knud

Næstved, den 1. november 98

Kære Vibbe

Jeg skriver et lille brev til dig, da jeg jo kan forstå, at du sagtens kan både læse og skrive. Det glæder mig, at du har overskud og har overstået operationen, og den er gået planmæssigt rent teknisk. Jeg har været så utrolig urolig og bekymret for dig. Samtidig er jeg klar over, at du ikke er rask endnu, men du må tage kampen op, og det tror jeg også, du gør. Du er jo lavet af det seje jyske materiale, som er så velkendt.

Vibbe, når du bliver færdig med dine undersøgelser på Kolding sygehus og kan komme til en tlf. skal du, hvis du har behov for det, endelig ringe og snakke med mig, også selvom du er ked af det. Det kan være, det er lettere at betro dig til mig om dine inderste følelser og tanker. Jeg ved godt, du har den dejligste familie, man kan tænke sig, men alligevel har du måske behov for ikke at behøve at være den stærke, så brug mig endelig. Jeg ønsker for dig, at alt må vende til det bedste og tænker meget på dig.

De kærligste hilsener
Din søster Karin

Kolding den 21. april 99

Kære Vibeke

Vi sender dig og din familie mange kærlige og varme tanker og glæder os til at se dig i vores lille kreds igen.

Mange kærlige hilsener og knus
L.C. Pigerne

Kolding den 24. april 99

Kæreste Vibbe!

En hilsen fra Knud og mig med ønske om, at du må komme godt igennem operationen. Det er så synd for dig, at du må igennem det én gang til.

Vi vil ikke komme og besøge dig i morgen søndag, fordi du er vist for træt. Men vi følger dig i tankerne hver dag.

Også kærlig hilsen til Aage.

Kærlig hilsen fra
Knud og Birthe

22. april 99
Kære Vibeke!
Det gør os usigeligt ondt, for dig og din familie, at din sygdom er vendt tilbage.
Håber du må bevare humøret, vi vil bede til, at det vil gå godt, og at du igen kommer til at fungere 100%.

De kærligste hilsener og tanker ønskes af
Kaj og Kirsten

26. april 1999

Kære Vibeke
Tak for dit brev.
Det gjorde mig inderlig ondt at høre, at du som er en kær veninde nu igen skal gennemgå en alvorlig operation. Du kan tro, at jeg ikke alene krydser fingre for dig, men også har sendt dig mange varme tanker.
Du og dine kære er selvfølgelig bekymrede for sygdommens forløb, men husk ikke mindst for din egen skyld, men også for din familie, Aage og dine 2 dejlige piger, som holder så meget af dig.
Når du modtager dette brev, håber jeg, at alt er gået godt, og vi snart mødes i vor lille kreds igen.

Mange kærlige tanker og knus
Inge
PS. Karin sender dig også hilsener og knus.

Kære Vibeke
Jeg håber, at det går dig godt til undersøgelsen i Odense. Jeg tænker meget på dig. Jeg håber, vi snart får en glad Vibeke at se igen.

Mange knus
Frizze

14. maj 99

Kæreste Vibeke
Jeg ved, du er blevet opereret igen, og jeg håber, at du er kommet godt

igennem operationen atter en gang. Jeg har forsøgt at ringe nogle gange, men fandt ingen hjemme.
Vibeke, selv om du måske ikke kan bowle, vil jeg ønske, at du kan komme alligevel og være sammen med os og snakke og hygge os.

Kærlig hilsen til dig og Aage fra
Hanne. L.C.

Søndag 1999

Kære Vibbe og Aage
Det gør mig meget ked af at høre, at Vibbe igen skal gennemgå en operation, nu alle var så glade, fordi hun havde det så godt igen. Jeg sender mange tanker til jer, men det hjælper jo desværre så lidt.
Hvis jeg på nogen måde kan hjælpe jer, må I endelig sige til.
Jeg forsøgte at ringe i aftes, men I tog ikke telefonen, men det kan jo også være hårdt med al den telefonsnak.
Med håbet om, at I må få en god weekend, sender jeg de bedste og kærligste hilsener.

Søs

Kolding den 21. april 99

Kære Vibeke og Aage
Tænker så meget på jer og siger hele tiden til hinanden, at nu skal vi gøre mest muligt for at støtte og hjælpe jer. Men situationen er ny, og vi er usikre på, hvordan vi bedst bakker jer op, indtil Vibser er rask igen.
Lov os at sig til/fra, hvis et eller andet begynder at blive "for meget". Når I har lyst til at være alene - eller noget andet - så sig til. I ved altid, hvor I har os. Vi har kun det ene ønske at hjælpe jer bedst muligt.
Endnu ved vi ikke, hvornår behandlingen af Vibser påbegyndes, og hvor lang tid der vil gå, indtil hun er rask, men hvis I synes, at det vil være godt at komme lidt hjemmefra, kan I benytte hytten ved Vesterhavet lige så meget I vil. Det er jo et godt sted, hvis man ønsker fred og ro med nogle gode bøger, traveture og luft. Lov mig, at I siger til, hvis I vil derop. Der er specielt dejligt før og efter sæsonen.

Kærlig hilsener
Helle og Ib

Kolding den 23. april 99

Kære Vibeke
Jeg har talt med Susanne Rohde som har sat mig ind i den nuværende situation. Chok, kuldegysninger og dyb resignation, samt en uendelig følelse af desperation var de første følelser, som kom til mig. Gudskelov kender jeg dig som en stærk og uovervindelig Ollinde som tydeligvis kæmper og vinder.
Vi ved og tror i vores hjerter på, at du også klarer denne udfordring til ug.
Jeg sender hermed tusinde kærlige tanker fra os alle på Olivenhaven - især fra Gurli, Lone og jeg.
Du skal vide, at hvis du har brug for en snak, er du altid velkommen til at kontakte mig.
PS. Jeg har fået dette smukke papir fra japanske gæster som besøgte os i hus 22. Jeg håber, du og Aage vil nyde denne flaske til en god middag.

Mange kærlige hilsener fra
Jytte Elkjær

Kolding 1. maj 99

Kære Vibeke
Vi sender dig de bedste hilsener og ønsker for dig under din sygdom.
Vi tænker meget på dig og håber, du holder modet oppe.

De aller kærligste hilsener
På beboeres og kollegaers vegne
Susanne

Randers, lørdag 8. maj 99

Til min lille store pige
Det, jeg ønsker allermest er, at du må blive rask igen.

Kærlig hilsen din mor.
PS. Køb noget originalt for pengene, men det mest originale er nok mig.

Kære alle sammen!
Tak for alle blomster hilsnerne + kort, vin og chokolade. Tak for alt. Tak fordi I var der! I nødens stund skal man kende sine venner.
Tak

Vibeke

Rød og rund

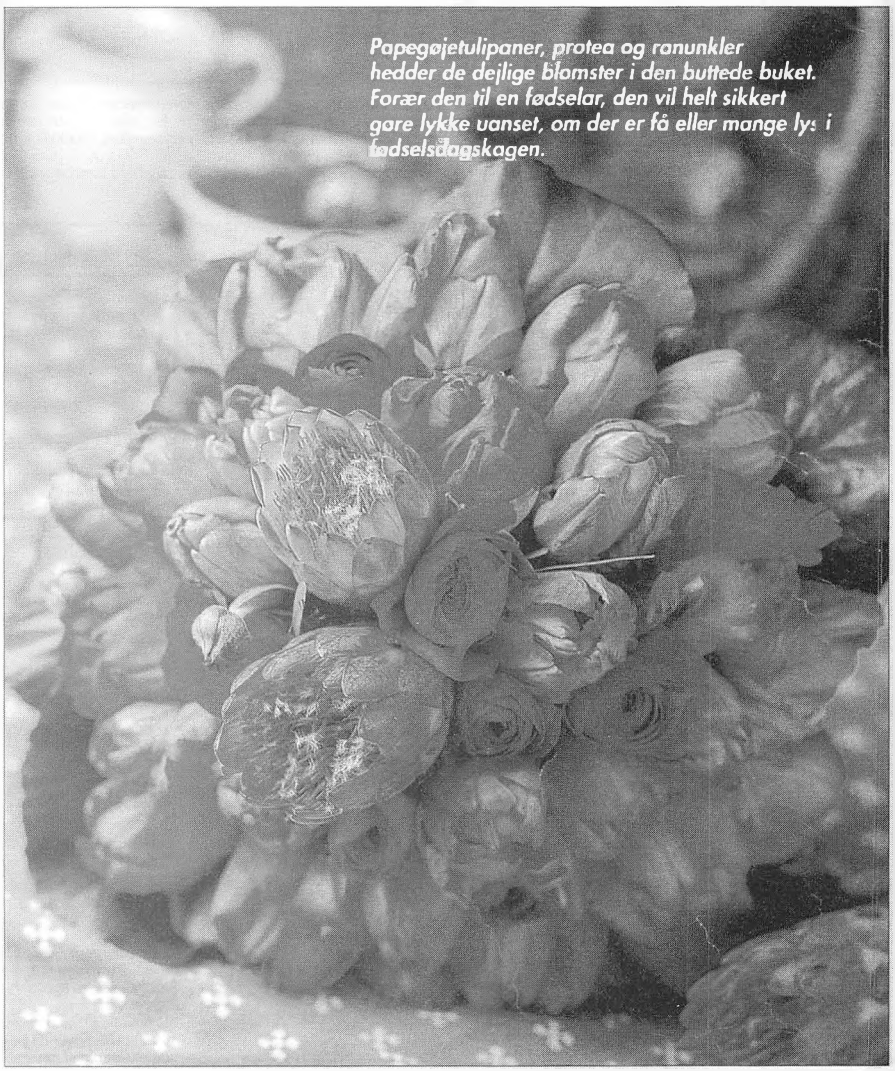

Papegøjetulipaner, protea og ranunkler hedder de dejlige blomster i den buttede buket. Forær den til en fødselar, den vil helt sikkert gøre lykke uanset, om der er få eller mange lys i fødselsdagskagen.

21. maj 1999
Jeg har købt Folkehøjskolens sangbog igen. (En gave fra min svigermor)
Mindes mine unge dage. Jeg har altid nydt at synge.

21. maj morgen

Se, hvilken morgenstund!
Solen er rød og rund.
Nina er gået i bad.
Jeg spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Blomsterne blomstrer op.
Dér går en edderkop.
Fuglene flyver i flok,
når de er mange nok.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Græsset er grønt og vådt.
Bierne har det godt.
Lungerne frådser i luft.
Åh, hvilken snerleduft!
Glæden er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Sang under brusebad.
Hun må vist være glad.
Himlen er temmelig blå.
Det ka' jeg godt forstå.
Lykken er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Nu kommer Nina ud,
nøgen, med fugtig hud,
kysser mig kærligt og går
ind for at re' sit hår.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.

Benny Andersen.

Regler er til for at blive fulgt!
(måske en anelse skuffet) ja ☐ ⟶
nej ☐

Så tæt på målet?
Vi møder alle en dag vort *Waterloo!*

Kolding
Kommune
Personaleforvaltningen

Bredgade 1, 6000 Kolding
Telefon: 75 50 15 00
Telefax: 75 53 32 86

E-mail: PF@kolding.dk

Vibeke Mikkelstrup
Øster Allé 3
6000 Kolding

Dato	Journalnummer	Sagsbehandler	Lokaltlf.
20. maj 1999	130140-1678	RA	2764

Det er med beklagelse, at vi må meddele, at vi har besluttet at afskedige Dem fra Deres stilling som sygeplejerske ved Plejecenter Olivenhaven med 1 måneds varsel til fratræden ved udgangen af juni måned 1999.

Begrundelsen for opsigelsen er langvarig sygdom. De har den 20. maj 1999 haft 132 sygedage inden for de seneste på hinanden følgende 12 måneder. Af de lægelige oplysninger fremgår det, at De på ubestemt tid ikke ville kunne genoptage tjenesten.

De er ved brev af 12. maj 1999 givet lejlighed til at udtale Dem om sygelistens rigtighed. De har ikke benyttet Dem af denne mulighed.

De er ved fratrædelsen berettiget til fratrædelsesgodtgørelse svarende til 1 måneds løn.

Kopi af dette brev er sendt til Dansk Sygeplejeråd, Vimmelskaftet 38, Postbox 1084, 1008 København K.

For en god ordens skyld er dette brev sendt såvel anbefalet som med almindelig post.

Med venlig hilsen

Birgit Stangerup
sekretariatsleder

Rikke Andersen
assistent

Brev fra Kolding sygehus.

Kære Vibeke Mikkelstrup
Mange tak for brevet fra dig og din mand og for den venlighed og tillid, som brevet giver udtryk for.
Jeg skal gøre alt, hvad jeg kan for at medvirke til, at dine ønsker og beslutninger bliver opfyldt. Dit brev er blevet lagt til journalen.
Det glæder mig, at du skriver, at du har det godt, og jeg håber ligesom I, at det må fortsætte sådan.
Hvis det kan være af betydning for dig, vil vi gerne give dig mulighed for såkaldt "åben indlæggelse" i mit afsnit (kir. Afd. D2). Det vil sige, at du kan komme direkte ind på afdelingen, hvis du selv synes, du har brug for det. Du skal blot ringe og sige, at du kommer og behøver ikke have lægevagt først. Dette må endelig ikke få dig til at føle dig mere syg, men det kan være et godt tilbud at have i baghånden.
Jeg håber, og regner med, at I kontakter mig, hvis der er noget, I gerne vil tale om, eller noget jeg kan gøre for jer.

HÆNDERNE

lusik: Hugo Gyldmark
ekst: Rosa Abrahamsen

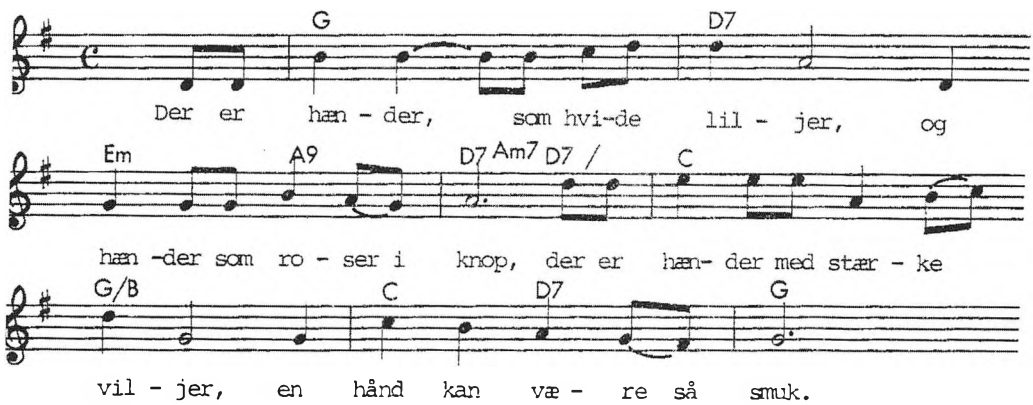

Der er hænder, som hvide liljer,
og hænder som roser i knop,
der er hænder med stærke viljer,
en hånd kan være så smuk.

Der er hænder, som altid kræver,
og hænder, som helst vil gi',
der er store, barkede næver
- og hænder med drømme i.

Der er hænder, som skælver følsomt,
og hænder, som dirrer forskræmt,
og nogle, som hvisker erotisk,
mens andre er dybt beklemt.

Der er blide, vemodige hænder,
og hænder, som altid ta'r hårdt,
der er hænder, som kommer i møde,
og hænder, som vender sig bort.

Der er bitte, bitte små hænder,
som endnu intet har med,
og gamle, senede hænder
så fulde af aftenfred.

Der er travle, urolige hænder,
og hænder så triste og grå,
og nogle er flagrende fugle,
som ingen sjæl kan forstå.

I EN SAL PÅ HOSPITALET

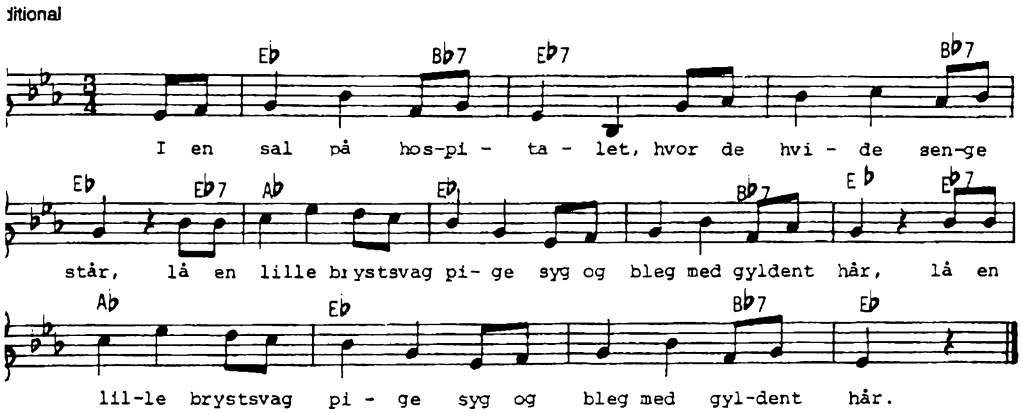

I en sal på hospitalet, hvor de hvide senge står,
lå en lille brystsvag pige og bleg med gyldent hår,
lå en lille brystsvag pige syg og bleg med gyldent hår.

Og hun spørger da sin læge, som ved hendes leje stod:
"Må jeg komme hjem til påske, skal jeg være rigtig god,
må jeg komme hjem til påske, skal jeg være rigtig god.

Lægen svarede den lille: "Nej, mit barn, det knapt jeg tror,
men til pinse kan det hænde, du kan komme hjem til mor,
men til pinse kan det hænde, du kan komme hjem til mor".

Pinsen kom med grønne skove, blomsterklædet står mark og eng,
men den lille syge pige fængsles stadig til sin seng,
men den lille syge pige fængsles stadig til sin seng.

Og hun spørger atter lægen, som ved hendes leje står:
"Må jeg komme hjem til høsten, må jeg komme hjem til mor,
må jeg komme hjem til høsten, må jeg komme hjem til mor".

Lægen svarer ej den lille, klapper hendes gyldne hår,
Med en tåre i sit øje vender han sig bort og går,
med en tåre i sit øje vender han sig bort og går.

I sin grav nu trygt hun hviler under snebelagte skrud,
efter denne lange vinter er hun gået hjem til Gud,
efter denne lange vinter er hun gået hjem til Gud.

9. juni 99
Hvad har alt dette lært mig?
Livet er en kostbar gave, som man skal værne om. Jeg vil blive ved med at se fremad og give mig selv opgaver, som jeg hidtil har gjort.
Det er ikke sjovt at være uhelbredelig syg, men når det skulle være på denne måde, passer modellen nok godt til mig, da jeg elsker at planlægge det hele til mindste detalje. Jeg vil forsøge at takle det på bedste måde. Endnu er jeg mobil både psykisk og fysisk.
Jeg vil opleve mange ting endnu, men måske ikke i samme tempo som før. Vil gerne prioritere min tid fremover.

Mål

En tur til Vesterhavet sammen med gode venner i denne måned.
Veninde komsammen.
En tur til Bornholm og besøge mine kære børn.
Ibs 60 års fødselsdag.
Jul - Nytår år 2000, som jeg gerne vil opleve.
Min egen 60 års fødselsdag den 13. januar år 2000, der er bestilt på Hotel 3 Roser.
Det må helst ikke blive den sorte kjole, jeg skal iføre mig.
Min faster købte i flere år en sort kjole, fordi hendes mand var opereret for en cancer i lungen. Han fik 7 år, og hun fik en del sorte kjoler på denne konto.

Vibeke Mikkelstrups bisættelse

fra Nr. Bjert kirke fredag den 24. september 1999 kl. 11.00.

Salmer: 695, 26, 500, 727.
Tekst: Salme 139, 7-12; 1. Tess. 5,5 ff; 2. Tim. 1,14.

"Vore børn var flove, især den store pige. Tænk at have en mor, der gik derhjemme i stedet for at gå på arbejde, ligesom ordentlige mødre."
Når jeres mor så tilbage, så hun flove børn. Det gør forældre vist ofte. Børn er flove ved deres forældre. Som ikke er ordentlige forældre. Men når man først bliver voksen, så er der mange af de ting, man var flov ved, da man var barn, man ser på med glæde. Tænk at have haft en mor, der gik derhjemme. Det var ingen skade til.
Jeres flovhed er én af sjove ting, der er plads til i jeres mors herlige og dybt alvorlige skriblerier fra det sidste års tid, hvor sygdommen pludselig dannede rammen om det liv, der var hendes sammen med jer. Et liv, der vekslede mellem håb og afmagt, mellem eufori og tristhed - men aldrig ligegyldighed eller indesluttet bitterhed.
Den 12. maj i år vidste hun, at sygdommen havde taget overhånd. "Mine dage er talte," skrev hun, men føjede så til: "Jeg vil kun tælle de lyse timer."
Mine dage er talte, men jeg vil kun tælle de lyse timer.
Derfor blev det ikke til bitterhed og vrede, men til et: "Tak for et smukt liv."
Og det blev til en lære midt i sygdommen og lidelsen, nemlig dette, at "Livet er en kostbar gave, som man skal værne om."
Og jeg kom til at smile lidt højt, da jeg læste dette: "Når det skulle være, så passer modellen - med uhelbredelig sygdom - nok godt til mig, da jeg elsker at planlægge det hele til mindste detalje."
Det fik hun lov til. Alt er planlagt. Der er ikke så meget at tage fejl af. Vibeke Mikkelstrup var afklaret.
Når livet går os på, når vi er lykkelige, eller når det forekommer os uoverskueligt, så mister vi ord. Vi kan ikke blot finde de rigtige og passende ord, vi kan heller ikke finde de dækkende. Hvad gør man så? Man går derhen, hvor ordene er formuleret for én, hvor der er sagt noget, man kan gemme sig i og bag, støtte sig til. De store ord. Nogle ord, som man kan tage til sig som sine egne.
Da I blev gift, måtte hun ty til de store ord, som lød ved jeres vielse. Ord fra Grundtvigs salme om den signede dag.

Det kendes på os, som lysets børn,
at natten hun er nu omme.

"Vi var lysets børn. Og det," skriver hun, "gemte jeg i mit hjerte."
Og det tør siges, at de ord blev gemt godt. Dagen efter den 12. maj er det sluppet op med hendes egne ord. Magtesløsheden har været voldsom. Og så skriver hun en andens ord. To salmer. Lysets engel går med glans og Nu vågne alle Guds fugle små, som vi netop har sunget. Om fuglene, der

takke for livet og
lyset med fløjtende tunge.

Man kunne ellers nok synes, at når livet er blevet indkapslet af en sygdom, som hun vidste skulle rive jer langsomt fra hinanden, at så fløjter man ikke. Og livet og lyset er vel heller ikke lige de ord, der først falder én ind.
Men sådan er det vel, hvis man er lysets barn.
"Jeg vågnede fire timer efter operationen med et skriftsted på læberne: "Vogt på den skønne betroede skat, som ved den Helligånd bor i dig.«
Det er mit konfirmationsvers, som altid havde betydet meget for mig."
"Vogt på den skønne betroede skat, som ved den Helligånd bor i dig."
Hvilken skat? Ja, den skat, at I er lysets børn. I hører ikke mørket til. Alt det, som truer og ødelægger, er ikke det stærkeste.
Det er den skønne skat, som bor i os.
Hvor véd jeg det fra? Ja, det véd jeg derfra, at der var én salme, som stod som et fyrtårn for din hustru og jeres mor. Og den skal vi synge om lidt.
Måske synes én og anden, at det er da stærk kost at synge den på en dag, hvor I har mistet et menneske, I ikke kan undvære. Det får så være.
Men det levede hun på, og det skal vi leve på. Det håb, som siger vort liv imod. Det håb, som gør, at vi kan se på livet med glæde. Det håb, som gør os til lysets børn. Det håb, at alt, som ødelægger og tager os fra hinanden, det er ikke det stærkeste, det er ikke det sidste, der er at sige om os. Hør blot:

Ej ånders kraft og evne,
ej fyrstendømmers magt,
ej, hvad man véd at nævne
af skændsel og foragt,
ej stort og ej det ringe,
ej skade eller gavn
ej døden selv skal tvinge
mig ud af Jesus favn.

DDS 500, v. 3.

Det var de store ord, som var med til at bære Vibeke Mikkelstrup gennem hele livet, både i lykkelige tider, men også i de tider, hvor vi forbander livet.
Det gjorde hun ikke. Hun glædedes ved det. Også da det så sortest ud. For man kan ikke nævne noget som helst, som skal tvinge mig ud af Jesu favn. Man kan ikke nævne noget som helst, som gør livet til ingenting. Ikke engang døden.
For Gud er, og intet river os ud af hans hånd. At Gud er, betyder, at der altid er mulighed. Også dér, hvor vi ingen mulighed ser. Og på det håb skal vi give Vibeke Mikkelstrup Gud i vold.
Og på det håb skal I mindes hende med sorg og med stor glæde.

Vibeke Mikkelstrup. Må Guds fred være med dig. Og må Guds fred være med os alle. Amen.

Kolding, den 24.09. 1999

†

En hustru og mor er død. Vores mor døde i tirsdags af modermærkekræft. En "køn" diagnose for en mor, som hun sagde.
På trods af sygdommen havde mor et kæmpe overskud, som hun gav videre til os. Den største gave er nok den bog, hun skrev i foråret. Vi både græd og grinede, da vi læste den. Den gav os et fantastisk billede af hende selv, hendes tanker, følelser, glæder og ængstelse over, hvad der nu skulle ske.
Et af de største problemer mor havde med sin sygdom, var frustrationerne over ikke længere at være i stand til at planlægge langsigtet. Hun forsøgte at sætte sig mål for, hvad hun skulle nå denne sommer, dette efterår, vinter osv. Det var en af vore store opgaver at hjælpe hende lidt mere med at leve i nuet og kun tage en dag ad gangen. Men det er meget svært at ændre sin tankegang fra den ene dag til den anden.
I forbindelse med mors død har vi en stor følelse af uretfærdighed. Hvorfor skulle sygdom netop ramme hende? Hun, der altid har levet sundt og forsøgt at passe på sig selv. Hvorfor skulle hun herfra alt for tidligt?
Hun havde så meget at leve for. Havde evnen til at glædes og blive begejstret, også for små ting, som måske i andres øjne var ligegyldige. Et menneske, som meget sjældent gik på kompromis, perfektionist til fingerspidserne. Vi kommer til at savne hende utroligt. Familien betød alt for hende, og hun havde altid tid til os.
36 års ægteskab er samtidig forbi. En god og kærlig hustru, som supplerede far godt. En fornøjelse at se jer sammen. Kemien var helt i top, og I udstrålede samhørighed og lykke. I var et meget stærkt fundament for os. Hvor har vi haft mange stjernestunder sammen.
Stor tak til min søster. Fantastisk flot, at du tog plejeorlov, Bettina, og dermed var i stand til at opfylde mors ønske om at måtte dø i sit lyserøde "kærlighedshjem". Vi var et unikt firkløver.
Det var meningen, at vi skulle have hørt Eden med Sarah Brightmann i kirken i dag (sådan ønskede mor det), men det kunne desværre ikke lade sig gøre. Det var en CD, som kom til at betyde meget for mor under hendes sygdomsforløb. Når hun hørte musikken, følte hun, at hun var i den 7. himmel.
Lad os håbe, hun er der nu.
Æret være mors minde.

Vibeke Mikkelstrup var sygeplejerske, men modermærkekræft gjorde hende til patient. Hun døde efter knap et års sygdom.

Her er samlet nogle af Vibeke Mikkelstrups dagbogsnotater fra hendes sidste tid. Med varme og humor fortæller hun om en døendes kamp, om hvad der betyder noget for hende og om det håb, der bærer hende oppe.